Влада - Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України № 76 (1076) ♦ Субота, 22 квітня 1995 року ♦ Ціна договірна

З хреста пливуть всі наші сили. І віра наша пресвята

Завтра малинова мелодія дзвонів по всій Україні, по всьому православному світі сповістить прихід великого дня — світлого празника Христового Воскресіння.

Звідки бере початок це свято? Переїм з глибокого переконання людства у неминучій перемозі світла над темрявою, добра — над злом, а життя — над смертю. Саме це переконання завжди було, є і буде основою нашого життя. Адже без віри у торжество істини, справедливості, прекрасного — одвічних супутників добра — людське життя втратило б усякий сенс.

За великі гріхи людські прийняв Син Божий мученицьку смерть на хресті, і визволив нас з неволі гріха. А своїм воскресінням із мертвих повернув нам надію.

І цьогорічна весна, цьогорічний Великдень молодим цвітом, щирою молитвою і добрими намірами утверджують цю надію в наших душах. Як і те, що будемо жити на рідній землі, в своєму домі у добрі і злагоді, в любові до Господа Бога і до кожного з нас, що жодна темна сила не затьмарить наш розум і не посіє розбрат в українському народі. Пам'ятаймо Франкові слова: « З хреста пливуть всі наші сили І віра наша пресвята».

Христос Воскрес!

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ВЕЛИКОДНЄ ПРИВІТАННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Дорогі співвітчизники, брати і сестри!

Звертаюся до вас з нагоди великого, світлого християнського Свята — Свята любові, радості, віри і надії — Христового Воскресіння.

Великдень споконвіку має особливий духовний вимір і особливу життєдайну силу, усоблює найкращі людські чесноти, спонукає до примирення, надихає на творення добра. Святкуючи Великдень, Воскресіння Христове, ми стверджуємо і наше воскресіння. У ці весняні святкові дні наш духовний досвід і пройдений шлях спонукають нас рішуче відмовитися від дріб'язкової суєтності, суперечностей й усім серцем і розумом осягнути величний задум про долю України та її народу, який видобув з бурхливого потоку історії право на цивілізоване життя.

Ми твердо віримо, що Україна стане суспільством вільних, рівноправних громадян, в якому кожний завтрашній день буде набагато кращий від нинішнього. У досягнення цієї мети мають зробити свій вагомий внесок усі громадяни України, незалежно від їх конфесійної приналежності. Церква покликана відігравати значну роль у згуртуванні людей для добробуту України, утвердження в ній миру, братерства й злагоди.

Щиро вітаючи християн України із світлим святом Великодня, закликаю усіх вас до примирення, взаєморозуміння і єднання. В цьому — запорука здолання усіх негараздів нашого сьогодення, побудови держави для людей, в ім'я людей.

Зі святом вас Світлого Христового Воскресіння.

Леонід КУЧМА.

Читайте в номері

«Не ми спішимо, а ви запізнюєтеся»

Голова Верховної Ради України О.Мороз прийняв делегацію Європарламенту. Бесіду було присвячено головно відносинам між деякими європейськими структурами, зокрема Європейським Союзом та Європарламентом з одного боку, і Україною — з другого. На думку Голови Верховної Ради, не Україна поспішає із членством у цих організаціях, а вони запізнюються з її прийняттям у свої ряди. Депутати Європарламенту вказали на деякі чинники, що затримують просування України до членства в європейських структурах: відсутність традицій правової держави, зволікання з реформами, певні геополітичні проблеми, зокрема «сфери взаємодії з Росією». Проте, на думку О.Мороза, роль і вплив європейських організацій щодо членства у них України могли б значно зрости.

Офіційно

ЗАЯВА

Верховної Ради України з приводу звернення значної частини депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим

Діяльність Верховної Ради Автономної Республіки Крим і характер дій її керівництва після прийняття рішень Верховною Радою України 17 і 24 березня 1995 року щодо впорядкування законодавства, яке регулює статус Автономної Республіки Крим, та відповідних рішень Президента України, засвідчили відсутність конструктивності і послідовності в цій роботі. Натомість частина керівництва Верховної Ради Автономної Республіки Крим продовжила пропагандистську кампанію проти органів державної влади України, спрямовану на дестабілізацію ситуації на півострові. Свідченням таких дій став і виступ Голови Верховної Ради Автономної Республіки Крим в Державній Думі Федеральних зборів Російської Федерації.

Верховна Рада України відзначає намагання значної частини депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим відмежуватися від таких дій, організувати плідну роботу по розв'язанню існуючих в автономії проблем, підтримує їх наміри, спрямовані на забезпечення законності в діяльності представницького законодавчого органу автономії і підготовку Конституції Автономної Республіки Крим у відповідності з Конституцією, законами України.

Верховна Рада України пропонує всім депутатам Верховної Ради Автономної Республіки Крим без зволікання персонально визначитися щодо визнання і дотримання в своїй діяльності Конституції України і рішень Верховної Ради України від 17 і 24 березня 1995 року.

м.Київ, 20 квітня 1995 року.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про збільшення одноразової виплати окремим категоріям громадян у зв'язку з 50-ю річницею Перемоги у Великій Вітчизняній війні

У зв'язку з 50-ю річницею Перемоги у Великій Вітчизняній війні та з метою відзначення заслуг ветеранів війни — учасників бойових дій **постановляю:**

1. Збільшити одноразову виплату, передбачену постановою Кабінету міністрів України від 12 квітня 1995 року № 265 «Про одноразову виплату окремим категоріям громадян у зв'язку з 50-ю річницею Перемоги у Великій Вітчизняній війні»:

Героям Радянського Союзу, особам, нагородженим орденом Слави трьох ступенів, а також Героям Соціалістичної Праці, які удостоєні цього звання в період Великої Вітчизняної війни 1941 — 1945 років, — до п'ятнадцяти мінімальних пенсій за віком;

учасникам бойових дій та інвалідам війни — до десяти мінімальних пенсій за віком.

2. Кабінету міністрів України:

профінансувати додаткові витрати за рахунок загальних асигнувань, передбачених у Державному бюджеті України на 1995 рік, та врахувати їх під час уточнення показників Державного бюджету України за підсумками його виконання за 1 квартал 1995 року;

привести рішення Уряду у відповідність з цим Указом.

3. Цей Указ набирає чинності з дня його підписання.

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ,
20 квітня 1995 року.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про утворення Фонду соціального захисту ветеранів Великої Вітчизняної війни

З метою поліпшення реалізації державної політики щодо соціального захисту ветеранів Великої Вітчизняної війни **постановляю:**

1. Підтримати ініціативу громадських організацій ветеранів Великої Вітчизняної війни і утворити Фонд соціальногоо захисту ветеранів Великої Вітчизняної війни (далі — Фонд), установивши особливий порядок його утворення та діяльності.

2. Кошти Фонду формуються за рахунок благодійних пожертвувань і добровільних внесків юридичних і фізичних осіб, а також інших надходжень, одержаних на підставах, не заборонених законодавством України.

3. Установити, що співголовами Фонду є за посадою Міністр оборони України — В.Шмаров та Міністр соціального захисту населення України — А.Єршов.

4. В.Шмарову і А.Єршову подати у десятиденний строк проект Положення про Фонд соціального захисту ветеранів Великої Вітчизняної війни.

5. Покласти на Міністерство соціального захисту населення України функції робочого органу щодо забезпечення діяльності Фонду.

6. Кабінету Міністрів України вирішити питання щодо додаткової штатної чисельності апарату Міністерства соціального захисту населення України відповідно до покладених на Міністерство функцій робочого органу Фонду, а також щодо матеріально-технічного та інших видів забезпечення діяльності Фонду.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 20 квітня 1995 року.

Парламентська хроніка

Василь ТУГЛУК, «Голос України»

Жили бідно. Житимемо ще бідніше?

Денне засідання 20 квітня

Як наголосив у своїй співдоповіді народний депутат, голова Федерації профспілок України О. Стоян під час обговорення питання про визначення межі малозабезпеченості, політична і соціальна стабільність кожної країни залежить від того, наскільки держава дбає про своїх громадян. Тому з таким зацікавленням була сприйнята програма і звернення Президента України на початку цього місяця до Верховної Ради. Зокрема, розділ, присвячений соціальній політиці. Однак, як зазначив О. Стоян, ці програмні положення уряд не виконує.

Відповідно до Закону «Про межу малозабезпеченості», прийнятого в жовтні минулого року, її вартісна величина повинна щорічно затверджуватись парламентом за поданням уряду і періодично переглядатись. Однак Кабінет міністрів цього вчасно не зробив. Унаслідок чого під час затвердження державного бюджету на 1995 рік цей важливий соціальний норматив не було включено в нього. І тепер виходить парадоксальна ситуація: кошти потрібні, однак у видатках їх не передбачено. А сума необхідна чимала, оскільки межа малозабезпеченості становить майже 3,7 мільйона карбованців. У ході гострої дискусії пропонувалися різні виходи зі складної ситуації. Вказувалося також на необхідність легалізації безробіття і прийняття закону, який би захистив безробітну людину. Проблема ця постала нині досить гостро. Адже, за попередніми оцінками, кількість безробітних до кінця року може сягнути 7 мільйонів чоловік. З огляду на відсутність неінфляційних джерел фінансування додаткових витрат економічне та фінансове становище держави дає змогу забезпечити встановлення грошового рівня сукупного доходу та надання допомоги непрацездатним, малозабезпеченим громадянам у розмірі 1 мільйон 730 тисяч карбованців. Це 47 відсотків від рівня малозабезпеченості. Тобто тим, хто і так ледве зводить кінці з кінцями, доведеться ще сутужніше.

Однак, враховуючи тяжке становище в економіці держави, більшість народних депутатів висловилася за підтримку пропозицій уряду і встановлення саме такої величини сукупного середньомісячного доходу на одного члена сім'ї.

Сесія прийняла також постанову про введення в дію Закону України «Про оплату праці». Він стає чинним (за винятком кількох статей) з 1 травня.

Потім відбулося закрите вечірнє засідання, на якому було прийнято Заяву Верховної Ради України з приводу звернення значної частини депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим.

У КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Комісія з питань правової політики і судово-правової реформи на засіданні обговорила питання про політико-правову ситуацію в Автономній Республіці Крим у зв'язку із заявою групи депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим від 18 квітня 1995 року до Верховної Ради України.

Народні депутати вирішили винести на розгляд Верховної Ради України деякі документи, що стосуються нормалізації становища в автономії у межах правового поля України. Зокрема, наголошувалось на необхідності політико-правової оцінки депутатами Верховної Ради Автономної Республіки Крим виступу Сергія Цекова в Державній Думі Російської Федерації.

Члени Комісії розпочали роботу над проектом закону України «Про застосування амністії в Україні», що передбачає правове врегулювання процесу застосування амністії.

Комісія з питань економічної політики та управління народним господарством розглянула деякі законопроекти, внесені Кабінетом Міністрів України. Зокрема, доповнення до Закону України «Про підприємництво» стосовно ліцензування діяльності, пов'язаної з обігом кольорових металів в Україні, а також про порядок ліцензування будь-якої підприємницької діяльності тільки на підставах, передбачених Законом України «Про підприємництво»; доповнення до Закону України «Про підприємства в Україні» щодо заборони державним підприємствам виступати гарантом при наданні кредитів комерційним структурам, проекти законів України про недобросовісну конкуренцію та про операції з давальницькою сировиною у зовнішньоекономічних відносинах.

Проаналізовано також підготовлені Комісією проекти законів про націоналізацію майна в Україні та порядок реалізації прав держави щодо придбання майна і корпоративних прав, про оцінку майна, майнових та немайнових прав.

Комісія обговорила порядок підготовки змін до переліку об'єктів, що не підлягають приватизації в зв'язку з їх загальнодержавним значенням (як доповнення зазначеного переліку, так і виключення окремих об'єктів із уже затвердженого Верховною Радою України переліку). Комісія дійшла висновку, що у разі надходження подібних пропозицій від суб'єктів законодавчої ініціативи вони направлятимуться до Кабінету Міністрів України для підготовки в установленому порядку проекту постанови Верховної Ради України щодо внесення таких змін з наступним розглядом проекту на сесії Верховної Ради. На думку членів Комісії їх доцільно розглядати не частіше, як один раз у півроку. Ці пропозиції повинні містити й економічне обгрунтування внесення таких змін.

Прес-служба Верховної Ради України.

Сьогодні банки, ніби поранені

Ці слова пролунали на прес-конференції, яку влаштував акціонерний банк «Інко» для журналістів Києва та зарубіжних видань. Тема її — фінансові підсумки минулого року і роль комерційних банків у подоланні економічної кризи.

Відповідаючи на запитання, голова правління банку Петро Мірошников передовсім спростував поширювані чутки про те, що його банк на межі фінансового краху. Посилаючись на офіційні документи, він довів, що банк провадить досить успішну діяльність.

Петро Мірошников проаналізував діяльність банківської системи в Україні за минулий рік, виклав як позаштатний радник Президента програму її відродження, бо, як він висловився, якщо банки, підкошені непродуманою політикою, стануть на ноги, це справить позитивну дію на економіку країни.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, «Голос України»

УКРАЇНСЬКІ ІНТЕРЕСИ ДЖОРДЖА СОРОСА

Минуло п'ять років з часу створення Міжнародного фонду «Відродження»

Нас завжди тішили ілюзіями, а ще більше — лякали. Ще донедавна «агресивним міжнародним імперіалізмом» і «антинародним українським буржуазним (?) націоналізмом», а тепер — міжнародними фінансовими організаціями, «рукою Москви» і... фундаціями Сороса. Мовляв, той американець недарма такі гроші викидає — певно має якийсь далекоглядний і підступний інтерес стосовно України? Безперечно, має. І не приховує у своїх публічних виступах. Насамперед — допомогти утвердитися в нашій країні засадам відкритого суспільства. Тобто, такого державного устрою, в якому домінують толерантність, рівноправність людей усіх регіонів та етнічних груп, де кожна людина в рамках закону може сміливо висловлювати свої думки й виявляти ініціативу. Хіба не заради цього боролися, страждали в таборах і на засланні, а то й вмирали за колючим дротом українські правозахисники у 60 — 80-х роках?

Тому і з'явився п'ять років тому в Києві Міжнародний фонд «Відродження», ще до того, як Україна стала незалежною державою. Насамперед завдяки тому, як слушно стверджує голова Наглядової ради Фонду Богдан Гаврилишин, що співпали сподівання народу України на відродження — національне, державне, культурне та прагнення американського фінансиста-філантропа, який присвячує свою енергію і свої великі фінансові можливості для перетворення країн колишнього радянського блоку в незалежні демократичні суспільства.

Торік у рамках програми «Трансформація гуманітарної освіти в Україні» Фонд провів два етапи великого конкурсу, в результаті якого понад 500 авторів отримали гранти для написання нових підручників. Більш як сто цих підручників побачать світ масовими тиражами уже протягом цього і наступного років.

Доволі успішно розпочало «Відродження» реалізовувати програму «Соціальна адаптація військовослужбовців», адже наша держава планує скоротити чисельність свого війська до 300 тисяч осіб. І вже сьогодні «соціально адаптовано» майже десять тисяч демобілізованих або звільнених у запас військовиків та членів їх сімей. Тобто ці люди набули одну з цивільних професій і одержали відповідну роботу. В цілому ж у рамках цієї програми заплановано адаптувати протягом трьох років майже 60 тисяч недавніх офіцерів і прапорщиків.

Коментар оглядача

Торік започатковано і програму «Пробудження», метою якої є розповсюдження в українському суспільстві знань про справжню природу хвороб, пов'язаних з узалежненнями — алкоголізм, наркоманія і т.п. Це, в свою чергу, сприятиме зменшенню вживання наркотичних речовин завдяки кращим запобіжним заходам та ефективнішому лікуванню хворих цими недугами.

А загалом Дж.Сорос торік доволі суттєво збільшив обсяги фінансування Міжнародного фонду «Відродження». Судіть самі: якщо загальні витрати МФВ в 1993 році становили 3,4 мільйона американських доларів, то в 1994 році — 12,4 мільйона. Торік фінансово підтримано 494 проекти проти 161 проекта два роки тому. І хоч з'явилося багато нових програм, Фонд продовжує зосереджувати свої головні зусилля на таких напрямах, як освіта і наука, громадянське суспільство і культура, екологія й охорона здоров'я.

— Ми прагнули і будемо прагнути зробити для нашої молодої держави, для суспільства якнайбільше з того, в чому є найгостріші потреби, — говорить виконавчий директор Фонду Богдан Будзан. — У центрі нашої уваги і надалі перебуватимуть ті наші співвітчизники, які готові сприймати ідеї відкритого суспільства та здатні з допомогою Фонду втілювати їх у життя.

Хтось з дотепників якось сказав: «Любіть Україну до глибини своєї кишені». Не знаю, чи Дж.Сорос чув коли-небудь цей вислів, але що він належить до таких людей, то немає сумніву.

Погляд збоку

«ЦІЛИНА» В ШАХТАХ УКРАЇНИ,

або Бельгійська модель соціального захисту українських вугільників

УКРАЇНА ОДЕРЖУЄ нині технічну допомогу за програмою «TACIS», фінансовану Європейським Союзом. Шістдесят проектів програми вже реалізують у різних галузях народного господарства нашої країни, ще дев'яносто фінансуватимуть з нинішнього року. Серед найбільш вагомих проектів — енергетичні. Бо саме тут ми потребуємо невідкладної допомоги. Але щоб ефективно її подати, треба передовсім конкретно знати слабкі місця в нашій енергетичній галузі, зокрема у вугільній промисловості. Вивченням цього питання в рамках програми «TACIS» займається нині студійна група експертів під керівництвом бельгійсько-німецького консорціуму «Монтан-трантебель». У складі групи — економіст-соціолог з Бельгії, українець за походженням Йосип Лесів. Нещодавно він побував на шахтах Донбасу, де вивчав можливості реструктуризації вугільної промисловості цього регіону. Своїми враженнями пан Йосип ЛЕСІВ ділиться в інтерв'ю нашому позаштатному кореспондентові.

— Пане Йосипе, у ділових колах світу України вже знають вас як автора популярної книги «Сучасні методи менеджменту, засновані на ринковій економіці», виданої в нашій країні. А в чому полягає теперішня ваша місія як експерта програми «TACIS»?

— Моє особисте завдання — ознайомитися із системою соціального забезпечення працівників у вугільній галузі України, з тим щоб запропонувати якісь конкретні методи його поліпшення. І, звичайно ж, подати певні ідеї до проекту реструктуризації вугільної промисловості загалом. А що така назріла — немає жодного сумніву.

Однак хотів би зауважити, що до питань нарощування видобутку вугілля чи навпаки — скорочення треба підходити дуже виважено й розумно. Відкидаючи суто економічні міркування, такі як, наприклад, ціна тонни вугілля на міжнародному ринку. Бо, виходячи з цієї точки зору, деякі економісти доходять висновку, що Україні радше припинити експлуатацію своїх шахт і купувати вугілля, скажімо, в Польщі, де ціна тонни вугілля нижча, ніж собівартість видобутої її в себе. Не можу погодитися з цими суто теоретичними висновками, що нехтують такі чинники, як обсяг глибоко соціальних проблем (а то й потрясінь), національної безпеки (майже цілковитої залежності від імпортованих енергоносіїв), стану заборгованості країни тощо. Поради цих експертів немислимі до реалізації у теперішній економічній ситуації в Україні. Відомо ж бо, що ні Франція, ні Німеччина, ні Великобританія не планують звести до нуля експлуатацію власних, теж відпрацьованих шахт. Бо передовсім не хочуть стати стовідсотково залежними від чужого імпортованого вугілля! Тим часом дають такі поради Україні.

— І мотивують тим, що більшість шахт вже себе вичерпала, що модернізувати їх неможливо. А що впало в око вам, коли ознайомлювалися з вугільним потенціалом Донбасу?

— Звичайно, становище вугільної промисловості України доволі складне. Чимало шахт побудовано на початку століття, й умови праці там дуже тяжкі й небезпечні. Деякі з них треба буде закривати. Назагал у шахтах України, образно кажучи, багато «цілини», багато простору для поліпшення в різних сферах діяльності. Це, зокрема, стосується продуктивності, охорони праці та довкілля, яке надто забруднене. Наприклад, якщо говорити про продуктивність (визначену як кількість тонн видобутого вугілля за день праці шахтаря), то вона сьогодні дорівнює приблизно третині рівня продуктивності, досягнутої в шахтах західноєвропейських розвинутих країн. Такий рівень продуктивності вугільних шахт Західна Європа мала наприкінці Другої світової війни. Але все ж вийшла з цього стану. І в Україні є безліч резервів. Розкрити і втілити їх допоможе, зокрема, програма «TACIS».

— Пане Йосипе, ви знайомились із системою соціального забезпечення працівників у шахтах України. Очевидно, радитимете запровадити щось із бельгійського досвіду?

— Річ у тому, що бельгійська система соціального забезпечення грунтована на давніх традиціях. Вона творилася протягом 120 років і є результатом спочатку завзятої боротьби, а потім поступової співпраці та колективних договорів між роботодавцями і профспілками країни. Причому було це в той благодатний період, коли економіка західноєвропейських країн процвітала і була поділена між капіталом і працівниками. Одна з передумов ефективного функціонування такої системи — дисципліна праці та спільне почуття відповідальності за добробут і добрі умови праці людей як з боку керівників підприємств, так і з боку профспілок. Ось це передовсім варто впровадити і в Україні.

Мені відомо, що на розгляд Верховної Ради готують проекти законів про нову систему соціального забезпечення трудівників України. Здогадуюся, що українські експерти в цій сфері діяльності вже ознайомились із системами соцзабезпечення багатьох розвинених країн Західної Європи. Хотілося б, щоб вони не обминули й бельгійську. Було б доцільно в даному разі, вибрати з якомога більше ефективно діючих систем найбільш привабливі елементи і на їх основі створити власну модель, яка найкраще відповідала б національній дійсності. Не приховую, що маю велике бажання допомогти чимось у цій комплексній будові. Звісно в межах моїх можливостей.

Розмову вела

Зоя СОЛОТВИНСЬКА.

Репліка

Сергій ПАВЛЕНКО, «Голос України»

УРИЦЬКИЙ ЯК ДЗЕРКАЛО «ПРОМЕТЕЇВСЬКОЇ» БЕЗДУХОВНОСТІ

1919 року в Чернігові більшовицька влада видала наказ: «Всем домовладельцам вменяется в обязанность под страхом строгой ответственности переменить на домах названия улиц в недельный срок». Мешканці, певна річ, не мали права обговорювати цю ідею, вносити якісь пропозиції, а тим паче — протестувати. Згідно з постановою комітету робітничо-селянської оборони Чернігівщини місто було поділено на кілька районів, у яких за спокій та порядок своїм життям відповідали заложники. «Якщо в одному з районів виникне яке-небудь заворушення або виступ контрреволюційного характеру, з'явиться прокламація, відбудеться замах на товаришів червоноармійців, членів радянських партій або радянських працівників... заложників даного району розстріляти», — попереджала влада.

Після перших розстрілів місцевої інтелігенції Чернігів доволі швидко «порвав» зі своїм прадавнім історичним минулим і за два дні став містом революційної слави... Вулиця Єлинська (Єлинський монастир!) отримала назву Колонтай, Ново-Троїцька — Р.Люксембург, Миколаївська — К.Лібкнехта, Бульварна — Карла Маркса, Воскресенська — Муринсона, Варваринська (свята Варвара!) — К.Цеткін тощо. Більшість вулиць має ці назви й донині.

І сьогодні центр міста возвеличує організаторів і виконавців більшовицького терору в Україні — Леніна, Свердлова, Дзержинського, Урицького, Ворошилова, Антонова-Овсієнка та інших діячів більшовизму (Воровського, Фрунзе, Куйбишева тощо). У місті є центральний проспект Жовтневої революції, вулиці Паризької комуни, 50 років ВЛКСМ, 50 років СРСР, Комінтерну...

Це безглуздя насаджених в основному багнетами або вельможним прагненням партбосів назв зрозуміле кожній нормальній людині. Вже не раз «Просвіта», інші громадські організації порушували питання про повернення вулицям їхніх історичних назв. Особливо це актуально тепер, коли мешканці обласного центру почали отримувати нові паспорти.

Але, виявляється, є в обласному центрі організація, яка виступає з рішучим протестом проти історичної справедливості. Так званий Чернігівський осередок Всеукраїнського товариства захисту духовної культури «Прометей» надіслав головам облради і міськради листа з патетичними рядками: «Як же ж можна зберегти пам'ять далеку, руйнуючи пам'ять близьку, любити стародавню історію предків, зневажаючи історію своїх батьків і дідів?» А далі автори листа-звернення уточнюють: «Важлива ознака української культури — повага до минулого, шанування батьків. Наше покоління повинно зберегти той образ Чернігова (це стосується й інших міст і сіл області), яким його створили попередні покоління, в тому числі й за 78 років радянської влади...»

Отже захисників «духовної» культури В.Личковаха, А.Добровенка, М.Чміля та інших, які підписали документ, хочу запитати: невже для них важливою ознакою української культури є захист того беззаконня, яке здійснили 1919 року більшовики в нашому місті? І яких «батьків» треба пам'ятати чернігівцям — Урицького, на руках якого кров безневинних людей? То чи не краще «Прометей» називати так, як того він заслуговує: осередок Всеукраїнського товариства захисту червоно-революційної духовності. А точніше — бездуховності. Щоби люди знали, з ким мають справу. Бо не можна називатися культурою те, що багнетами й страхом занесено в наше життя.

м. Чернігів

Великодній тлумачний словничок

Великдень (Великодень, Великодна Неділя, Світла Неділя) — одне з найбільших після Різдва Христового свят у християнській релігії. Святкується в Україні ще з X ст. Настає весною в період з 22 березня по 25 квітня (за старим стилем) і припадає на неділю. Свято пов'язане з Воскресінням Ісуса Христа, тому має назву Великий День або Великдень. Під терміном «Великдень» часто розуміють усі три дні Великодних свят: Великодну (Світлу) Неділю, Великодний (Світлий, Обливаний, Мокрий) Понеділок і Великодний (Світлий) Вівторок. Для означення Великодня вживається також термін «Паска»

Паска — великий гарно випечений хліб круглої форми. Традиційно буває трьох видів: замішане борошно на великій кількості яєць (так звані «баби золоті») — для Воскреслого Христа. Їх печуть у Страсний Четвер. У п'ятницю печуть із прісного тіста «білі паски» — в пам'ять покійних. У суботу випікають «чорні паски» з разового борошна — для людей сущих. Назва «Баба» навертає нас у сиву давнину, як і різдвяний «Дідух». Паска ж символізує вічність людського життя, «бо без хліба — нема обіда», як гласить народна мудрість.

Василь БАБУХ, «Голос України»

ПОРОЗУМІЛИСЯ

Приміщення Свято-Успенської церкви греко-католицького обряду в Чернівцях протягом багатьох років місцеві торговці використовували для складських потреб. Та недавно парафіяни відродили занедбаний храм, повернули йому красу. Зокрема зайняв належне йому місце і чудовий іконостас — витвір видатних буковинських майстрів минулого століття.

По війні місцеві можновладціатеїсти демонтували це мистецьке диво і сховали подалі від людського ока. Пізніше іконостас випросила для свого оздоблення одна з православних церков.

Чернівецькі греко-католики наполягали на поверненні їхнього майна. Громада православної церкви Святого Миколая висунула зустрічну вимогу — відшкодувати їй сусальне золото, яким покрили іконостас під час реставрації. Греко-католики звернулися до українців, які живуть в Австрії, з проханням підсобити в придбанні позолоти. Представники діаспори зібрали відповідні кошти і виручили своїх братів по вірі.

Отак мирно, по-християнськи, порозумілися парафіяни церков двох конфесій.

Мал. Леоніда Денисенка (Австралія).

У номер

• **Київ**

Нагорода держави — героєві спорту

Учора в приміщенні Міністерства у справах молоді та спорту видатному українському легкоатлетові, чемпіонові світу, Олімпійських ігор, багаторазовому світовому рекордсменові Сергієві Бубці з Донецька було вручено Почесну відзнаку Президента України.

«І Ленін такий молодий...»

У Києві відбулася науково-теоретична конференція «Ленін і сучасність», присвячена 125-річчю від дня народження В. І. Леніна.

У роботі конференції, організованої Київським міськкомом Комуністичної партії України, взяли участь науковці Києва, які у своїх доповідях проаналізували роль і значення особи В. І. Леніна в історії, його внесок у розвиток теорії соціалізму та марксизму-ленінізму. Про це «Інтерфаксу-Україна» повідомили в Київському міськкомі Компартії.

Кияни підтримують мера

Останнім часом дедалі ширшого розголосу набуває суперечка між фірмою «Макулан» та держадміністрацією міста з приводу будівництва наземного проїзду між вулицями Басейною та Червоноармійською.

А що ж думають самі кияни про цю ситуацію, на чиєму боці вони?

Науково-дослідний інститут соціально-економічних проблем 12 — 14 квітня провів телефонне опитування мешканців столиці для визначення позиції киян щодо конфлікту між міськвиконкомом і фірмою «Макулан».

Кожний другий учасник опитування вважає вимоги фірми щодо припинення будівництва проїзду неправомірними. На боці «Макулану» — лише 12% опитаних. Трохи більш як третина (38%) не змогла визначитися з цього приводу, бо недостатньо поінформована щодо суті конфлікту.

• **Житомир**

З полонізацією!

Місцеве Незалежне телевізійне агентство «Телескоп» включило до своїх програм регулярну трансляцію передач польської студії «Полонія». У тому, що вони постійно матимуть глядачів, можна не сумніватися. Інтерес до польської мови й культури в місті великий. Зокрема, в кожній третій школі діють факультативи по вивченню польської мови, а дехто з випускників уже навчається у вузах Польщі. До речі, передачі обласного радіо польською мовою стали вже традиційними.

• **Миколаїв**

«Гетьман Сагайдачний» зайшов на профілактику

У четвер сторожовий корабель ВМС України «Гетьман Сагайдачний» пришвартувався біля причалу суднобудівного заводу імені 61 комунара. Для миколаївців приємність у цій події подвійна: по-перше, завод обслужить кращий на сьогодні корабель у складі ВМС України, а друга полягає в тому, що командує на ньому капітан 3-го рангу Сергій Настенко — земляк-миколаївець.

— Перше планове профілактичне докування — така мета приходу до Миколаїва, — розповідає капітан. — Словом, за технікою треба доглядати, тим більше військовою.

Валерій ДРУЖЕНКО, «Голос України»

Новина тижня

Хрест на ЧАЕС поставлять... Можливо

ЦЬОГО тижня в засобах масової інформації запекло мусувалася звістка: мовляв, Європа поклала-таки атомників на лопатки. ЧАЕС — найкращу, найбезпечнішу з усіх атомних станцій України, як висловився її директор Сергій Парашин, — доведеться зняти з експлуатації. Та оплакувати втрату ще рано.

У державі вже був прецедент із закриттям ЧАЕС у 1992 році. Тоді, після пожежі на другому енергоблоці, Верховна Рада спішно прийняла рішення про закриття станції уже в 1993-му. Рішення швидше політичне. Втім, нинішнє також із розряду подібних. На кін покладено кредити, що їх виділяють європейські країни лише за умови зупинення Чорнобиля. І все ж між двома цими рішеннями є досить суттєві відмінності.

Основний чинник, що впливає на закриття Чорнобиля, — проблема фінансування. За оцінками фахівців, це 4,4 млрд доларів, 2 з них — на будівництво парогазової станції. Швидше за все, зупиняться на цьому варіанті, хоча атомники і внесуть до середини травня комплексну пропозицію, що включає в себе і порівняльний аналіз об'єктів, які можуть виступати як замінні потужності.

15 травня атомники поставлять свій проект на обговорення. Передбачається, що цей день внесе ясність до питання про спорудження замінних потужностей і визначить подальшу долю ЧАЕС.

Під час отримання фінансових гарантій з боку Заходу ми маємо шанс увійти в наступне тисячоліття без скандально відомої станції. А це означає, що в 2000 році провадитимуться певні роботи щодо зняття з експлуатації першого й другого блоків, третій зупинять. Закінчиться проектування по саркофагу № 2.

Та цілком ймовірно, що Чорнобиль взагалі не закриють. За словами Михайла Уманця, атомники до липня повинні отримати від зарубіжних інвесторів чітку програму фінансування. Якщо ні — можна вважати діалог із Заходом таким, що не склався.

Фото Віктора КОЗОРІЗА.

Протест тижня

Грінпіс роздобув секретний документ

Як стало відомо Грінпіс України, Кабінетом міністрів прийнята постанова № 267 від 12 квітня 1995 року «Про створення ядерно-паливного циклу», з позначкою «не для друку».

Постанова затверджує основні показники Комплексної програми створення ядерно-паливного циклу в Україні («Ядерне паливо»), розробленої Держкоматомом. Україна, згідно з цим документом, планує витратити 993,[illegible] млн доларів США капіталовкладень на створення ядерно-паливного циклу в Україні. Цикл буде включати видобуток і переробку уранової руди, виробництво гексафториду урану, цирконієве та виробництво ТВЗ (тепловиділяючих зборок). Видобуток урану підвищиться, щонайменше, втричі.

Грінпіс України висловив свій протест проти розвитку ядерно-паливного циклу в Україні і звертається до уряду з вимогою скасувати цю постанову.

Ольга ВАУЛІНА, «Голос України»

Кіно тижня

У «Пролозі» — епілог з шампанським і трояндами

У столиці проходив студентський кінофестиваль «Пролог», який цього року здобув статус міжнародного і виправдав його. Шанувальники кіно та професіонали були приємно здивовані — незважаючи на скрутні часи, кінематограф не вмирає, а повolі, але впевнено еволюціонує й молодшає.

Студенти з Росії, Грузії, Польщі, Болгарії, Голландії і, звичайно ж, вітчизняні молоді таланти змусили вельми компетентне журі і вибагливу публіку (в залі були переважно свої — кіношники) визнати за ними майбутнє світового кінематографа. За словами Владлена Кузнецова, секретаря Спілки кінематографістів України, було непросто виділити кращих із кращих. І все-таки довелося це зробити. За найкращу акторську роботу в ігровому фільмі «Віра» (але не маленька) приз одержала студентка ВДІКу Олена Сергеєва. Українська школа відкрила нове ім'я в документалістиці — Миколу Слободяна. Його фільмові «Жити сумно, а вмерти смішно» віддано гран-прі як найкращому в номінації документальних робіт. «Найкрутішим» мультфільмом визнано творіння команди студентів КДІТМ ім. Карпенка-Карого (майстерня Євг. Сивоконя) під назвою «Це ми». Призерам «Пролога» в нагороду за «внесок у кіномистецтво» давали яблука (кришталеві), троянди і келих шампанського... Щоправда, одному з лауреатів не налили — його рот був зайнятий соскою. За кращу дебютну роль у кіно трирічний Тарас Сахно одержав рожевого зайця. Матимемо надію, що прийдешнє винаходу братів Люм'єрів буде таким самим рожевим, як іграшка...

Сергій ВУСАТИЙ

Розпорядження тижня

Кредити нині коштують недешево

КАБІНЕТ міністрів разом з Нацбанком затвердили Положення про порядок надання державної кредитної підтримки підприємствам у 1995 році.

Перше й останнє, про що думається після його прочитання, — період первісного накопичення капіталу в Україні якраз у розпалі. Бо постає ряд цікавих запитань. Приміром, про яку підтримку підприємця може йти мова, якщо отримання кредиту пов'язано з цілим пакетом заходів, спрямованих не так на зниження ризиків щодо своєчасного їх повернення, як на зацікавленість банків потрапити до числа уповноважених кредиторів? Йдеться про відсоткову ставку, майновий заклад, п'ятивідсотковий марж тощо.

Положення не скасовує діяльності Міжвідомчої комісії із санації збиткових підприємств, частка статутного капіталу яких становить не менш як 50 відсотків. Чи означає це, що й нинішнього року витрати, пов'язані з проведенням санації, відноситимуться на дефіцит державного бюджету?! Минулого року, за оцінками спостерігачів, вони становили 200 трильйонів карбованців.

Ці та інші запитання наводять на думку, що дане Положення навряд чи поліпшить життя підприємців, скоріше — кредиторів. Принаймні, про це свідчить і список уповноважених банків, у якому деякі гучні «прізвища» асоціюються не тільки з ратною працею на благо вітчизни.

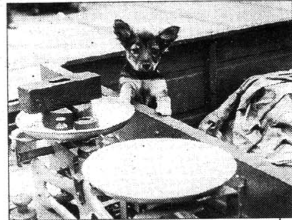

Фото Анатолія ВОРОХА.

Пристрасті тижня

З 24 ПО 27 КВІТНЯ на Харківщині відбудеться всеукраїнська міжнародна акція «Слобожанський Великдень». Ідея проведення грандіозного національно-культурологічного шоу в русифікованому регіоні належить київським літераторам-політикам. Високопоставлені чиновники облвиконкому, міськвиконкому, істинно справжні цінителі української літератури доклали чимало зусиль, аби це свято відбулося.

Микола КОСИЙ, «Голос України»

ХОЧА ОБКОМ «ДОБРО» НЕ ДАВ

Як заявив на прес-конференції заступник голови облвиконкому Валерій Мещеряков, ніяких політичних заходів у рамках «Слобожанського Великодня» оргкомітет не планує. Він підкреслив, що це має бути свято культури і тільки.

Та до Харкова вже потягнулися люди, які до справжньої української культури не мають ніякого відношення. Схоже на те, що доморощені патріоти все зроблять для того, щоб свято закінчилося навколополітичними чварами.

Сьогодні уже відомо, що пікетувати «Слобожанський Великдень» будуть не тільки комуністи, які в своїй заяві назвали це свято «національною провокацією», але й місцевий осередок Руху. Напевно таки добре пересварилися «пани» навколо питання, хто буде «розподіляти» гуманітарну допомогу, що аж об'єдналися зі своїми заклятими ворогами. Скандалом закінчилася напружена робота по наміченому відкриттю у ці дні пам'ятника на могилі Миколи Хвильового. Місцева «Спадщина» образилась, що її представники не потрапили до оргкомітету. Попереду, напевно, ще більший скандал навколо десятка тисяч доларів, виділених фондом «Відродження» на проведення цієї акції. Харків ні цента не одержав. Подібних історій і не перелічити. Але слава Богу, щодо української культури це не має ніякого відношення. Думаю, харків'яни і гості міста це відчують не раз у дні «Слобожанського Великодня». Тож ласкаво просимо.

Харків.

Сергій ВЛАД, журналіст

Що, власне, привіз із Москви Є. Марчук?

Візит тижня

БЕЗПЕРЕЧНО, найпомітнішою подією тижня став дводенний офіційний візит до Москви в.о. прем'єр-міністра України Євгена Марчука, спричинений загостренням політичної кризи в Криму і безапеляційною заявою з приводу шляхів її подолання Президента РФ Бориса Єльцина.

З Президентом РФ Євген Марчук уточнив позиції віч-на-віч одразу по приїзді. Про що йшлося, журналісти довідались з їх небагатослівних інтерв'ю. За словами Є. Марчука, чільне місце на переговорах у Москві, і з Борисом Єльциним зокрема, справді, посідала проблема поділу Чорноморського Флоту, яка може бути вирішена в ході його нинішнього візиту на 95 відсотків. Якщо так і станеться, то не виключено, що під час візиту Бориса Єльцина до Києва обидві сторони підпишуть відповідну Декларацію про поділ Чорноморського флоту. І ще одне: частки як української, так і російської сторін згідно з домовленостями можуть зазнати істотних змін.

Зрештою, це передбачали аналітики, вказуючи, що Завидовська угода, що передбачала більшовицьке «фіфті-фіфті», ніяк не тягне на рівноправну і взаємовигідну. Адже, по суті, йдеться про російський флот, який утримує Україна своїм коштом, субсидуючи житло, електроенергію, водопостачання та ін. прибулих мореплавців. Ідеться про землю, акваторію і берегову зону, які вже не мають, внаслідок господарювання ЧФ, колишньої біологічної цінності. Наведу приклад. Ледь на переговорах з російськими експертами постало питання про вартість землі у Севастополі, українська сторона вельми потішила росіян пропозицією перейти на ринкові ціни. Вмить пролунала зустрічна пропозиція: «Тоді «відкривайте» місто і влаштовуйте випробувальний тендер». Довелось проковтнути: «відкривати» місто — безглуздя, і до того ж на цю землю ніхто не спокуситься. А росіяни натискали далі, наполягаючи, що під інфраструктурою їхньої частини ЧФ зайнято у Севастополі аж 200 гектарів (!) землі.

За словами одного з учасників переговорів, розрахунки на той час спирались на 26 американських доларів за гектар. І, судячи з усього, під час переговорів спиртного не вживали. Принаймні експерти Євгена Марчука твердили, що під інфраструктурою російської частки ЧФ у Севастополі і поза ним лежить не менше 3000 гектарів землі. Але якщо земля на долоні, то з інфраструктурою було значно складніше. Міністерство оборони України до останнього часу вело пооб'єктний, а не вартісний облік. І коли відбувалося «фіфті-фіфті», російська сторона, як і слід було чекати, здебільшого обмежувалася порядковими і серійними номерами підводних човнів, а не їхніми військово-технічними характеристиками і ринковими цінами. Українська ж наполягала на більш предметній інформації. Аж до нинішнього візиту Євгена Марчука у Москву.

То що ж, власне, звідти привіз Євген Марчук?

Безперечно, надію на більш конструктивний діалог з Російською Федерацією. Якщо зайшла мова про можливу Декларацію, Україні вже є що декларувати. І останнє, що спало на думку після прес-конференції, яку Є. Марчук дав уже в Києві: підсумки переговорів щодо поділу ЧФ, схоже, можуть стати вирішальними під час обговорення кандидатури на посаду прем'єр-міністра України.

Віталій АБЛІЦОВ, «Голос України»

НА МІЛИНАХ ВИРІВ НЕ БУВАЄ

23 квітня минає 75 років від дня народження Григорія Тютюнника

ЧАСТО ЗАПИТУЮТЬ, як мислив собі Тютюнник закінчити «Вир», якою мала бути третя книга, яка доля спіткала б того чи іншого героя і т.п. Відповісти на це питання й авторові було б важко, бо навіть те, що добре продумане наперед часом ламається, відкидається геть або міняє русло уже в процесі писання. «Не туди повернуло, куди думалося, — казав інколи Григорій. — Але це добре, це означає, що герої мої живі, не слухають мене, а йдуть, куди їм треба».

Григір Тютюнник, «Коріння».

У цих словах, на моє переконання, й захована відповідь на всі запитання, що виникають у нас, коли відкриваємо сторінки роману Григорія Тютюнника «Вир». Особливо ж на ті, що пов'язані з визначенням місця цього твору в українській літературі XX століття. «Вир», безумовно, стоїть в одному ряду з романами Уласа Самчука, Івана Багряного, Юрія Яновського, Олеся Гончара, Василя Земляка...

Й дивуєшся, читаючи про те, що й сам автор сумнівався в правильності вибраної назви твору. Так, саме «Вир»! Але не як відображення «зіткнення двох полярних таборів в українському селі», як писали критики-соцреалісти, а як відображення одвічної боротьби України за своє майбутнє у вирі вселенських конфліктів. Адже й сьогодні ми вкотре переконалися, що саме на отих Оксенах, Орисях, Тимках, Гречаних, Саньках стоїть і стоятиме наша батьківщина.

«Живі герої» Григорія Тютюнника й справді не слухали письменника. Його прозова збірка «Зорані межі», повість «Хмарка сонця не заступить», в яких автор намагався показати «перебудову життя в післявоєнній Західній Україні», чи «розвиток прогресивного господарювання на селі» сьогодні сприймаються як компроміс з власним талантом. Читач нині добре знає, як «перебудовувалась» післявоєнна Україна. Сотні тисяч без суду і слідства вивезених до Сибіру західноукраїнських селян, продовження не завершеного в двадцяті-тридцяті роки руйнування психіки хлібороба-трудівника...

Григорій Тютюнник не міг не бачити правди сільського життя, і тому він так легко піддавав під вплив своїх героїв, які вели його сторінками творених ним книг. Вчитаємось уважніше й виявимо, що майже всі сюжетні вузли роману «Вир» зав'язані ходом обільшовичення українського села.

Далеко бачив Григорій Тютюнник — сам жертва обільшовичення українського села (письменник виріс у бідній родині, що все життя боролася з нестатками). Довелося йому брати участь й у кривавій бойні, розв'язаній на терені Європи Сталіним та Гітлером. Від ран, одержаних на фронті, письменник й помер сорокарічним.

***

Молодший — Григір — в своїх спогадах свідчить, що коли Григорій почав писати задуманий роман про життя Західної України під назвою «Буг шумить», через деякий час вимушений був відмовитися від задуму, бо побачив, що його «гне на вже вторований шлях, до «Поднятой целины», — і покинув. У «Вирі» ж що не рядок, що не характер, що не репліка — то й Шилівка (рідне село братів-письменників у Полтавській області), по-художницьки, безумовно, осмислена й узагальнена — ЯК ОБРАЗ НАРОДУ».

Болем у серці жила в Григорові й Григорієві Тютюнниках любов до України, її мови, народу. Не на багато пережив старшого брата Григір — трагічно пішов з життя 7 березня 1980 року. Пішов, бо не міг спокійно сприймати наступ українофобів та шовіністів...

«Якось Григорій, — згадував Тютюнник-молодший, коли ми зійшли на гору й довго дивилися на село, сказав: «Оце звідси, Григор'яне, я початок «Виру» побачив. А доки назад додому дійшов, — уже й написалося». І прочитав по пам'яті: «Село Трояніка гніздиться в долині. На північ від нього Беєва гора, покрита лісом, на південь — затканa маревом рівнина, по якій в'ється Полтавський шлях. Обабіч шляху то тут, то там мріють у степу хутори, маячать на далеких обріях, як зелені острови по синьому морю...»

Запитання тижня

Дешева електроенергія — привілеї заможних

ОСТАННІМ ЧАСОМ до Президента України та в Кабінет міністрів надходить багато звернень, листів, телеграм громадян, занепокоєних підвищенням цін на енергоносії і тарифів на електроенергію для населення.

Справді, різке підвищення цін на газ — у 9 разів та вугілля — у 12 разів, тарифів на електроенергію — у 8 разів та значне подорожчання інших комунально-побутових послуг, в умовах, коли вчасно не виплачують зарплати, пенсії і компенсації, спричиняють справедливе обурення населення.

Але не можна не враховувати й те, що на відміну від усього цивілізованого світу, в Україні населення платить за електроенергію менше, ніж промислові підприємства, а донести цю електроенергію до кожної окремої квартири стає дорожче, ніж на завод чи фабрику. Середній фактичний тариф на електроенергію для населення в січні 1995 р. був в 11 разів нижчим від середньогалузевого тарифу. Різницю доплачувала промисловість, що в кінцевому підсумку оберталося подорожчанням продукції, втратою її конкурентоспроможності на внутрішньому та зовнішньому ринках, банкрутством багатьох підприємств.

І ми з вами, скаржачись на високі ціни в магазинах, забуваємо про те, що до собівартості всіх товарів закладений тариф на електроенергію. Особливо важко тим областям, де питома вага промисловості відносно низька, і нечисленні підприємства змушені фактично оплачувати споживання електроенергії населенням.

На 1 квітня 1995 р. перевищення боргів Міністерства енергетики постачальникам палива, банкам та Мінфіну над заборгованістю споживачів становило 28,7 трлн. крб. Такий фінансовий стан — прямий шлях до зриву підготовки роботи галузі в осінньо-зимовий період 1995 — 1996 рр.

Таким чином, підвищення тарифів на електроенергію — це не свавілля чиновників, а життєва потреба. Повернення до старої системи тарифів, якого так наполегливо вимагає громадськість, призведе лише до неминучого економічного краху більшості промислових підприємств, до втрат бюджету і боляче вдарить по малозабезпечених верствах населення, спричинить їх остаточне зубожіння.

Прес-служба Міністерства енергетики та електрифікації України.

Тривога тижня

Є ЖЕРТВИ

Понад 50 чоловік перебувають сьогодні у лікувальних закладах Сумщини з ознакою хвороби на дифтерію. Четверо дітей і двоє дорослих померли.

Найбільш уражені епідемією обласний центр і Сумський район, здійснюються інтенсивні заходи щодо масової імунізації населення. На їх проведення обласною Радою виділено 13 млрд карбованців.

Віталій МАКСЮТЕНКО.

Микола ГОРВАТ, «Голос України»

Стоять поїзди на кордоні

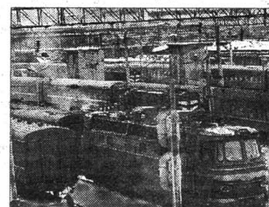
Страйк

Та не з нашої вини. Річ у тім, що з 00 годин 20 квітня розпочали загальний страйк угорські залізничники. У зв'язку з цим усі міжнародні рейси на Будапешт зупинено. Не приймає Угорщина і вантажні поїзди. Значно обмежено внутрішні рейси. Замість звичних щоденних 2588 пасажирських поїздів курсують лише 472. З вантажних їздять тільки ті, що забезпечують населення країни найнеобхіднішим. За попередніми підрахунками, щоденні збитки від страйку становитимуть близько 200 мільйонів форинтів (понад 170 тисяч доларів США).

Страйк оголошено у зв'язку з непідписанням керівництвом Угорської держзалізниці колективного договору з трудівниками галузі. Якщо документ не буде прийнято протягом 72 годин, страйк триватиме, — заявили лідери залізничних профспілок — ініціатори заходу.

... А в Чопі вже стоїть на запасній колії швидкий поїзд «Москва — Будапешт», запізнюється експрес «Белград — Москва», не відправляється потяг «Чоп — Будапешт». Крім цього, за словами начальника Ужгородського відділка Андрія Федченка, до неділі тут накопичиться ще й 10 — 15 вантажних поїздів. Хоча страйк угорських залізничників викликав ряд проблем для їх українських колег, всі роботи на наших коліях проходитимуть у звичному режимі, — запевнив Андрій Федченко

Будапешт — Ужгород.е.

Опитування тижня

Воістину — святі грішники

Отже, в цієї неділі святкуватимемо велике християнське свято — Великдень. Наскільки воно значуще для населення столиці, яке впродовж десятиліть виховували в дусі атеїзму? Це цікаве запитання з'ясовували під час опитування на вулицях Києва соціологи центру "Демократичні ініціативи" 17 квітня. Всього було опитано 400 киян, які за основними соціально-демографічними показниками представляють доросле населення столиці.

Виявилося, що майже усі опитані — 98 % — знають, що в неділю православні християни відзначають Великдень. Своїм святом вважають його теж більшість опитаних — 81 %.

Як відомо, Великодню передує Великий піст. Чи дотримувалися його принаймні ті, хто вважає цей день особистим святом?

Серед опитаних киян, які відзначатимуть Великдень, послідовно дотримувалися посту 8%, намагалися у міру можливості — 21 %, але більшість — 71 % — не постували.

Тож і виходить, що Бога шануємо, але й добре попоїсти теж звикли?

Ірина БЕКЕШКІНА,
Ірина ФІЛІПЧУК.

СМЕРТЮ СМЕРТЬ ПОБОРОВ

Паска, або Воскресіння Христове, — одне з найбільших і найрадісніших християнських свят. Євангеліє так змальовує цю дивовижну подію.

... На світанку першого дня тижня (що зараз зветься неділя) благочестиві жінки прийшли до гробу Господа, щоб змастити тіло Його пахощами. Раптом зчинився великий землетрус, бо Ангел Господній відвалив камінь від гробниці. Звернувшись до жінок, посланець небес мовив: «Не бійтеся, бо ви шукаєте Ісуса розіп'ятого. Його тут немає: Він воскрес, як сказав: підіть подивіться місце, де лежав Господь».

Коли жінки-мироносиці йшли, щоб сповістити про бачене апостолів, Воскреслий Христос зустрів їх на шляху і мовив: «Радійте!» Потім протягом сорока днів Він продовжував з'являтися апостолам та іншим учням, відкриваючи їм таїни Царства Божого.

Смерть на хресті та воскресіння Христове — основа і стрижень християнської віри. З воскресінням Христа пов'язане проминисте сподівання на блаженне воскресіння і життя вічне в небесах.

«Смерті немає! Христос, страждаючи, хресною смертю смерть поборов, усім вигнанцям із раю життя навічно дарував!»

По майже двадцяти віках християнської історії не змеркла ця радісна звістка: «Він воскрес!» І на пасхальне привітання «Христос воскрес!» християни урочисто і радісно відповідають: «Воістину воскрес!»

І це не традиційне привітання, а сповідання віри в Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа, котрий воскрес із смертних на третій день за Писанням.

Шановні читачі! Якщо ви бажаєте більше дізнатися про Бога, пишіть нам за адресою: 293780, Львівська область, м.Трускавець, вул. Роксолани, 10. Християнська місія «Вістка миру».

Ярослав БОРСУК,
пастор християнської місії «Вістка миру».

Великодній тлумачний словничок

Христосування — вітання у дні свят Великодня: Христос Воскрес! — Воістину Воскрес! За давнім звичаєм після такого вітання люди тричі цілуються, вручаючи один одному крашанки чи писанки як величезний дар життя.

Великодне снідання (Розговини) — після Утрені й освячення святого сятькування Великодня продовжується вдома Великодним Сніданням. За давнім звичаєм, після повернення всієї родини з Церкви, господар обходив із свяченим тричі всю хату і обійстя, щоб усе наповнилось благодійністю Воскресіння. Тоді йшов у хату із свяченим у руках і бажав усім присутнім добра, а свячене клав на почесне місце на покуті і під святими образами. Великоднє снідання розпочиналось піспівуванням «Христос Воскрес!» та поділом свяченого яйця між членами родини і взаємними побажаннями. Частину свяченого діти відносили старшим людям із найближчої родини, що проживали окремо. Цей принос в багатьох місцевостях називали «Дора».

«РЕФОРМУ НА ЗАЛІЗНИЦІ ЩЕ НЕ РОЗПОЧИНАЛИ»

Так вважає директор департаменту залізничного транспорту, заступник міністра Мінтранспорту Ельбрус АБДУЛАЄВ

Кореспондент: — Безперечно, різке зниження обсягів вантажних перевезень, брак паливно-енергетичних ресурсів, зростання зносу основних фондів, розбалансування фінансово-кредитної системи — усе це негативно вплинуло на стан залізничного транспорту, поставило багато його підприємств на межу банкрутства. Невже нинішня складна ситуація була невідворотна, як снігова лавина, й Міністерство транспорту ніяк не могло протидіяти цим кризовим процесам?

Ельбрус Абдулаєв: — Об'єднання всіх видів транспорту під дахом одного міністерства було проведено механічно, без урахування фінансово-економічних відносин у кожній галузі. Отож протягом останніх трьох років багато зусиль затрачено для з'ясування повноважень, поділу функціональних обов'язків, внутрішньої реорганізації галузі. Досі не вирішено подальшу долю нашого департаменту: працюватиме він і надалі чи його функції передадуть «Укрзалізниці»?

— Та, мабуть, було б наївно й доволі спрощено все списувати на об'єктивні труднощі. Мовляв, ми б з радістю, але...

— Найгостріше, що ми сьогодні відчуваємо, — це відсутність самої стратегії реформування галузі. Чому так сталося? Найголовніша причина в тому, що ми досі не подолали суперечностей в організації управління галуззю та її структурної перебудови. Тому можна без жодного застереження сказати: реформи на залізниці ще не розпочинали. Звідси й поглиблення економічної кризи, і нестерпний знос основних фондів, і погіршення соціального становища залізничників. Спроба виправити ситуацію шляхом вузькоцільових заходів і локальних рішень, як на мене, аж ніяк не дасть очікуваних результатів.

Треба здійснити великомасштабну реформу зі структурною перебудовою галузі — тільки в такий спосіб можна змінити економічні стосунки між суб'єктами господарської діяльності, досягти гнучкості у формуванні цінової і тарифної політики, потрібної в умовах ринку. Треба у фінансово-економічній діяльності підприємств і підрозділів залізниць відмовитися від затратного механізму на користь ефективної, рентабельної роботи на засадах самофінансування.

А спроби жорстко керувати зверху, диктувати — що, кому і як робити, та ще й в умовах, коли в країні уже не працює централізована планова система розподілу фондів, ні до чого доброго не приведуть.

— І з чого, на ваш погляд, треба розпочинати реформи на залізниці?

— Гальмує позитивні економічні зміни сама громіздка, багатоступенева структура залізниці, яка зосталася від минулої командно-адміністративної системи: залізниця — відділки залізниці — підприємства. Тим паче, що статус державного підприємства мають не самі підприємства, скажімо, локомотивні депо чи залізничні станції, а відділки залізниць. Підприємства, які безпосередньо виробляють транспортну продукцію, де працюють сотні, або й тисячі робітників, не мають економічної самостійності, як і не можуть розпоряджатися зароблениим грошима. Віддаючи всі доходи в загальний «казан», вони матеріально не зацікавлені у збільшенні ефективності перевезень. Таке бачимо і на рівні відділків залізниць.

Точка зору

Так, на Ужгородському відділку всі операції, пов'язані з прийняттям-переданням вагонів і вантажів на кордоні, у тому числі й послуги для вантажовласників, здійснюють підрозділи цього відділка. Але зароблені кошти, зокрема й валюта, осідають на рахунку Львівської залізниці, а в деяких випадках — і «Укрзалізниці». Щоправда, в результаті перерозподілу щось перепадає і закарпатцям, але тільки дещиця ними заробленого.

Такий стан справ, звісно, не влаштовує ні колектив відділка, ні місцеві власті. Ось чому протягом тривалого часу керівництво Закарпатської області порушує перед Міністерством транспорту і Кабінетом міністрів питання про виокремлення Ужгородського відділка в самостійне транспортне об'єднання у складі «Укрзалізниці».

З такими проблемами зіткнулися Полтавський, Кримський та інші відділки, які також хочуть господарювати самостійно.

— Нинішня залізниця — це і великий власник. Державний власник. Однак сподіватися сьогодні на солідні дотації з державного бюджету — то ілюзії. Чи міг би чимось посприяти залізниці приватник?

— Доти, доки триватиме на залізниці структурна перебудова, має зоставатися державна форма власності на всі об'єкти.

Очевидно, доцільно поступово створювати умови лише для можливих змін форми власності. Однак і в перспективі контрольний пакет акцій на приватизаційні об'єкти повинна утримувати в своїх руках держава.

Інша річ, що на залізниці є деякі об'єкти чи окремі основні фонди, без яких вона може безболісно обійтися. З дозволу уряду їх можна реалізувати через аукціон і в такий спосіб поповнити фінансові ресурси залізниць та «Укрзалізниці». Адже матеріальні цінності, в тому числі й соціальна інфраструктура на залізниці, створені за рахунок засобів усіх підприємств, організацій галузі та їхніх колективів, тому зароблені гроші від реалізації цих об'єктів мають поповнити загальний бюджет.

І тільки після того можна переходити до кардинальних економічних реформ. Через створені ринкові структури — банки, страхові і трастові компанії — здійснити випуск і продаж акцій залізничних підприємств і організацій, тобто активно залучити до розвитку залізничного транспорту приватний капітал. Отже, з'явиться перспектива для співробітництва із зарубіжними фірмами та компаніями, змога скористатися їхніми інвестиціями. А вже на базі об'єднаних залізниць можна буде створити акціонерні холдингові компанії, об'єднавши їх у фінансово-промислову групу на рівні «Укрзалізниці».

— Побутує думка, що без державних дотацій, без державної підтримки залізниця обійтися не може.

— Підтримка з боку держави, безперечно, має бути. Але не дотаційна. Бо така практика фінансування аж ніяк не заохочує ініціативу, підприємливість тих, хто насамперед має їх виявляти. Скоріше — навпаки.

Залізничний транспорт, як і будь-який, спроможний заробляти достатньо коштів для того, щоби безперебійно, вчасно й безпечно ходили поїзди. Та без зміни податкової політики цього зробити практично неможливо.

— Скажімо, з транспортних підприємств беруть податок на добавлену вартість, хоча безпосередньо залізниця ніякої продукції не виробляє.

— Ось і виходить, що держава двічі утримує податок за ту саму продукцію. Вперше в процесі її виробництва, а вдруге — під час транспортування. Певна річ, що податок на добавлену вартість на залізниці треба скасувати.

Має бути пільговий і податок за користування землею, адже він також «накручує» проїзні тарифи, амортизаційні відрахування доцільно централізувати на транспорті й нагромаджені кошти використовувати для відновлення наявних і придбання нових тепловозів, вагонів, електропоїздів. Причому треба розробити й застосувати стосовно залізничного транспорту як галузі, що зазнає інтенсивного зносу, принципово нові нормативи. Як за терміном, так і за розміром амортизаційних відрахувань.

І ще одне. Структурні підрозділи залізниці — локомотивні й вагонні депо, дистанції колії, енергопостачання, сигналізації і зв'язку — юридичні особи, але перебувають на внутрішньозаводському госпрозрахунку і фактично є цехами. Отож переміщення між ними грошових і матеріальних цінностей не повинно оподатковуватися — це треба робити централізовано із залізниці — як об'єднання, а не окремо з її підрозділів.

— Усі ми, Ельбрусе Фармановичу, користуємося послугами залізниці. Не таємниця, що для деяких верств населення, особливо пенсіонерів, ціни на квитки, навіть у межах нашої держави, стали недоступні — надто дорогі. Про поїздки за кордон годі й казати.

— І все ж таки ціни на квитки сьогодні багато нижчі від вартості проїзду. А різницю відшкодовують за рахунок залізниць — по суті, вони зазнають величезних збитків. Аналогічна ситуація і на приміських маршрутах, збитковість яких значною мірою визначається безплатним проїздом майже 50 категорій громадян.

— Виходить, що жодних пільг з проїзду не повинно бути?

— Ні, я не проти пільг, бо є певні категорії населення, які конче потребують соціального захисту. Але соціальні програми мають бути фінансовані з держбюджету адресно, а не лягати додатковим фінансовим тягарем на шию транспортників. Тому ціна проїзду має відповідати його вартості, а право безплатного проїзду в його нинішньому трактуванні треба скасувати.

Розмову вела Надія МІРОШНИЧЕНКО.

Нам пишуть

Не залишаймо наодинці школяра

Сьогодні школу залишають найкваліфікованіші педагоги, бо місячна вчительська зарплата буває менша від суми, яку деякі батьки виділяють своїм чадам на кишенькові витрати. Адже нічні клуби й валютні маркети, перебудовані буквально за кілька місяців, вражають розкішним оформленням, а приміщення шкіл руйнуються, обладнання безнадійно старіє, меблі не поновлюються роками через хронічну нестачу коштів — усе це спонукає з великою тривогою думати про майбутнє нашої нації.

Вражають факти про молодіжну злочинність, про жорстокість неповнолітніх, про стан здоров'я дітей, яке не дає змоги набрати здорових юнаків до української національної армії. Йде процес відчуження дітей від духовних цінностей, адже театр, книги, музична освіта, заняття спортом і танцями — все це коштує дорого. Сьогодні дитина зосталась самотньою і в сім'ї, і в школі, бо всі зайняті, всім не до неї, адже головне — вижити.

Але є в нашому житті й такі факти, які подають надію на те, що з'явиться світло в кінці тунелю, що ми вистоїмо у цьому жорстокому світі, а найголовніше — зуміємо зберегти дітей, інтелект нації. А отже — і забезпечити майбутнє незалежної України.

Таке почуття з'являється, зокрема, коли потрапляєш до середньої школи № 198 Ленінградського району міста Києва. Тут усе підпорядковане інтересам дитини: чистота і затишок у навчальних кабінетах, достаток літератури і підручників, пристойне навчальне обладнання, а найголовніше — це людське тепло у ставленні до школярів, щире зацікавлення педагогічного колективу долею кожної дитини.

До навчальних планів експериментальних та альтернативних класів, крім традиційних навчальних предметів, увійшли ще й хореографія, сценічна мова і театральне мистецтво. Діти вивчають дві-три іноземні мови, інтегровані курси «Навколишній світ», українську словесність та інше.

У школі турбуються про здоров'я дітей, тому тут систематично наглядають за здоров'ям учнів згідно з програмою «Школяр». Починаючи з 8-го класу, діти навчаються у профільних класах і, закінчивши середню школу, набувають і спеціальність, і право вступати на пільгових умовах до вузів, з якими співробітничає школа. Відмінники навчання в старших класах отримують стипендію. Все нове, передове в педагогіці приживається у школі: педагоги застосовують альтернативні форми й методи навчання, проводять експерименти за новою моделлю «Екологія і діалектика», успішно впроваджують програму «Диференціація».

— Відчуваємо постійну підтримку і з боку керівництва Ленінградського району, — каже директор СШ № 198 Валентина Дегальцева. — Так, для класів з альтернативною формою навчання надано кімнати у дошкільних закладах, райвиконком завжди знаходить кошти для капітального ремонту приміщення школи, виділяє гроші для оздоровлення учнів.

Справді, коли за щось братися спільними зусиллями, а не кивати одне на одного, то і добрий результат не забариться.

Інна СОСНОВЕЦЬКА.

Справа Леніна живе й житиме!

Цей двотомник є у всіх книгарнях і на всіх вуличних ятках Києва. Купують його мало. Книги нині надто дорогі.

Автор цього твору відомий, він сумлінно служив кожній владі, достатньою мірою одержуючи блага, пільги, знаки поваги і «раптом» прозрів саме в ту мить, коли йому було вигідно й зручно. Чесно скажемо, до справи автор удався вельми невдячної — принизити велику людину, очорнити ідею, заради якої вона жила, звести нанівець Жовтневу революцію — найвизначнішу подію XX століття. Щоб на таке замахнутися, необхідно самому відзначатися потужним інтелектом, глибиною й масштабністю мислення, відсутністю тенденційності, кон'юнктури. Генерал Волкогонов, «ідеологічний розстрига», як він сам себе називає, слабенький, метушливий і надто вже намагається вислужитися перед своїми хазяями.

Але точно обрав місце, в яке б'є без промаху.

Покоління радянських людей сприймали образ Володимира Ілліча Леніна так, як його насаджувала офіційна історико-партійна наука, котра зробила з нього ікону, позбавила його всіх людських рис, права слабкості й помилки.

І копаючись у житті Леніна (саме копаючись), генерал Волкогонов знаходить те, що, на його думку, може знеславити Володимира Ілліча. Тріумфує — «А бачите! А бачите!»

Так, ми бачимо, що й ця спроба, як і багато інших, не вдалася. Не вдалася й тому, що в самого автора в його книзі прохоплюється, і не раз, повага до величного образу вождя Жовтня... Автор зізнається, що «...Ленін позитивно живе, згідно з останнім опитуванням, у свідомості майже шістдесяти відсотків росіян...»

Ф. Енгельс писав: «На історичні події не ремствують, навпаки, намагаються зрозуміти їх причини і водночас їх результати, котрі далеко ще не вичерпані».

Коли цю думку застосувати до Жовтня, то точнішої, коротшої відповіді противникам революції годі шукати.

Жовтнева революція — подія світового значення. Це визнають і друзі її, і вороги, і холодні спостерігачі.

Не раз наводили слова філософа Бердяєва, у чесності, порядності та об'єктивності якого ніхто ніколи сумніву не мав, що більшовизм 1917 року виявився єдиною силою, котра не побоялася взяти владу і тим самим врятувати Росію. Саме врятувати, бо неприйнятні широкими народними масами політики Тимчасового уряду, затяжна кривава бійня імперіалістичної війни спричинилися б до безглуздого бунту, ще більш жорстокого й кривавого, ніж громадянська війна. І в громадянській війні, коли суспільство поділилося на червоних і білих — червоні перемогли в чесній боротьбі на полі битви. Це доводить, що В.І. Ленін і партія більшовиків, які здійснили революцію

заради трудящих мас, мали рацію, інакше трудящі маси не пішли б за Леніним. Перемога в революційній боротьбі — переконливе свідчення того, що більшовики і В.І. Ленін довір'я народних мас виправдали: соціалістична революція в Росії здійснилась як загальний політичний процес перетворень завдяки тому, що її підтримали й довели до кінця трудящі маси. Це природно-історичний процес, що випливав з логіки російської історії.

Відкидаючи звинувачення в тому, що більшовики «залили країну кров'ю в громадянській війні», Ленін казав: «А хіба ви, панове есери й меншовики, не мали 8 місяців для вашого експерименту? Хіба з лютого до жовтня 1917 року ви не були при владі разом з Керенським, коли вам допомагали всі кадети, вся Антанта, всі найбагатші країни світу? Чи знайшовся б у світі хоч один дурень, який пішов би на революцію, якби ви справді розпочали соціальну реформу? Чому ж ви цього не зробили?»

Революція, а згодом перемога в громадянській війні врятували країну від катастрофи, дали народам можливість соціалістичного вибору. Хочемо нагадати нинішнім ганителям про такий факт: у Парижі, після громадянської війни, на одному з банкетів еліти російської еміграції визначний державний діяч царської Росії Мілюков проголосив тост за Леніна. У рік смерті Володимира Ілліча інший емігрант, Віктор Чернов, лідер партії есерів і колишній голова Установчих зборів, пише статтю, де надзвичайно високо оцінює роль Леніна і називає його великою людиною. І до чого ж жалюгідні різні дрібні холуї-теоретики, що прагнуть, за визначенням М. Горького, «принизити визначну людину до рівня розуміння свого».

І Маркс, і Ленін ставили собі за мету побудову справедливого суспільства — соціалізму. Володимиру Іллічу це надзвичайно важке завдання довелося втілювати в життя, хоча опоненти раз у раз звинувачують його в тому, що він не залишив завершеної теорії соціалізму, а в цьому начебто й полягає одна з причин багатьох невдач. Але цілком очевидно, що не могла бути завершеною теорія соціалізму без завершення його будівництва.

В.І. Ленін вводив в історію на всіх етапах своєї бурхливої революційної діяльності лише ті обсяги соціалістичної теорії, соціалістичного ідеалу, соціалістичних накреслень, які ця дійсність могла проковтнути. Тому багато які передумови соціалізму, сформульовані В.І. Леніним, начебто взаємно виключають одна одну. Багатоманітність соціальної дійсності на різних етапах історичного руху поставала по-різному. У Леніна немає завершеної теорії соціалізму, а є напрочуд багатий спектр ідей, що їх умовно можна розмістити між двома полюсами. Перший — висновок 1917 року: «Соціалізм є ніщо інше, як державно-капіталістична монополія, обернена на користь усього народу». Другий — висловлений наприкінці життя: «Ми змушені визнати докорінну зміну всього погляду нашого на соціалізм».

Хронологічний період між цими двома висловлюваннями увібрав у себе і світову війну, і соціалістичну революцію в Росії, і перемогу в громадянській війні. Але в ньому — логіка історії. Вона й стала підставою для таких висновків ленінської думки щодо соціалізму. Ленін мав безперечну рацію, коли категорично твердив, що головний свій вплив на світовий процес соціалізм справляє своїм прикладом. Приклад тим часом виявився не тільки позитивним, а й у вельми істотних моментах негативним, і це підірвало позиції соціалізму і всередині країни, й у світі.

Але навіть цей соціалізм, цей період радянської влади стає у свідомості більшості народу світлим променем, прекрасним періодом життя, на тлі нинішнього шаленого знущання над людьми і пограбування їх. Сформувалась, охопивши більшу частину державного апарату, спекулятивно-мафіозно-номенклатурна кліка, котра казково збагатилася, невситимо збагачується далі на пограбуванні країни, яке триває, не має ані здатності, ані бажання піднімати розвалене нею ж виробництво, створила собі нелегальну фінансову базу за кордоном і в разі загрози відповідальності за вчинене ладна туди переміститися. Негайно позбавити цю кліку економічної й політичної влади — то єдиний шлях порятунку. Це вже розуміє народ, не сподіваючись ані на «доброго» батенька-президента, ані на всезнаючих депутатів.

Народ дедалі більше усвідомлює, що він втратив, усвідомлює справжню сутність неминущих цінностей, перед якими схилявся. І серед цих цінностей завжди буде образ Володимира Ілліча Леніна, його життя, справа, якій він служив.

Георгій **ВИШНЕВЕЦЬКИЙ**,
народний депутат України, член фракції «Комуністи України за соціальну справедливість і народовладдя».

Без обіцянок «світлого майбутнього»

...чудово обійшлися європейські соціалісти і соціал-демократи й принесли справді величезну користь людям найманої праці, при цьому нікого не вбиваючи, не відправляючи до концтаборів, не влаштовуючи голодоморів і насильницької колективізації тощо.

«За права тих, кого суспільство принижує»

***ЗАВТРА** у Франції — перший тур президентських виборів. Перед вами — фрагмент останнього інтерв'ю соціаліста Франсуа Міттерана як президента Франції (президентський стаж — 14 років) газеті «Фігаро» (Париж):*

— Чи задоволені ви тим, що соціалістична партія вирішила висунути своїм кандидатом Ліонеля Жоспена?

— Це кандидат, здатний висловити сподівання лівих сил і визначити їхні реальні можливості. Він вірить у те, що робить. Я голосуватиму за нього. І сподіваюся, ті, хто досі залишається зі мною, вчинять так само.

— Які ще він має козирі?

— За час, що минув від 1971 року, соціалізм знову здобув своє глибоке коріння. Соціалістична партія стала альтернативною політичною силою. За своїх кращих часів вона може розраховувати на 23-25 відсотків голосів. За гірших часів збирає менше голосів, але залишається на рівні, близькому до 20 відсотків. Можливий і підйом до 30 відсотків, коли вона може стати виразницею волі ширшого об'єднання лівих сил. Це єдина партія, котра може досягнути такого результату.

— Що ви могли б порадити Жоспену?

— О! Я краще утримаюся...

— Поставимо питання інакше. Що він має робити?

— Те, що у його силах. Я маю на увазі, що треба створити атмосферу ентузіазму і зробити так, щоб партія народу, до якої він звертається, повернулася у світ своїх намірів і своїх традицій.

— Ви хочете, коротше кажучи, щоб він закликав людей мріяти.

— Напевно.

— Ви думаєте, що політика все ще може примусити мріяти сьогоднішніх французів?

— Безумовно. Політика не завжди буває негативна.

— Про що ж можна спонукати мріяти французів?

— Багато про що. Наприклад, про соціальну справедливість. Після відновлення економічного зростання відкриються великі можливості для соціального поліпшення. Можна мріяти про нові наукові дослідження. Я значно збільшив асигнування на науку. Без неї ніщо неможливе. Ось що може надихнути нову генерацію. Гуманітарний борг. Роботи з благоустрою. Я вже не кажу про розбудову Європи, настільки це очевидно.

— А тепер питання вартістю в одну тисячу франків: що таке соціалізм? Як ви сьогодні його охарактеризуєте?

— Коли це питання поставили Гарольду Вільсону (лідер англійських лейбористів з 1963 до 1976 р. — **Ред.**) під час перебування його на посаді прем'єр-міністра Британії, він відповів: «Це наука». Що стосується мене, я вагаюся. За першим імпульсом я б відповів: «Справедливість» або «Місто». Інакше кажучи, солідарність людей, які живуть міським життям. Але цього недостатньо. Соціалізм — це, у всякому разі, боротьба за життя і за права тих, кого суспільство принижує або відкидає.

— Значить, як на вас, у соціалізму ще є майбутнє?

— Майбутнє є завжди у тих, хто думає про майбутнє.

— Так, але ніщо не говорить за те, що соціалізм, народжений у минулому сторіччі, вічний...

— Безумовно, але з минулого сторіччя не зникло змагання між класами, які утвердилися, і класами, які піднімаються. Реальна дійсність індустріального суспільства швидко показала, що боротьба за справедливість знаходить своє вираження в соціалізмі. Я з тих соціалістів, які не приймають сектантства і які вважають, що будь-яку ідею треба разів зі сто прокрутити в голові і, якщо треба, підправити. Але соціалізм передбачає необхідність певних структур: його політику не можна замінити мораллю або просто ідеалом.

Соціал-демократія без марксистської риторики або довге прощання з Марксом

«Паїс», Мадрид

Битва була тяжкою і затяжною, але врешті-решт Тоні Блеру, лідерові лейбористів, вдалося виборoти перемогу — переважною більшістю голосів виконком партії схвалив його пропозицію відмовитися від нинішнього формулювання 4-го пункту статуту, в якому проголошується необхідність суспільної власності на засоби виробництва, а це наріжний камінь ідеології, що надихається марксизмом-ленінізмом. Остаточне рішення з даного питання має винести надзвичайна конференція партії, яку скликають 29 квітня, та Блер не має сумнівів — воно буде схвалене, що за його словами перетворить лейбористів на «сучасну лівоцентристську партію, здатну зрозуміти потреби людей, говорити їхньою мовою і гідно зустріти XXI століття».

4-й пункт статуту був відредагований 1918 року відповідно до тодішньої риторики і являв собою зобов'язання лейбористів домагатися суспільної власності на засоби виробництва й захищати політику націоналізації. На думку Блера, текст застарів хоча б тому, що в ньому була відсутня навіть згадка про соціальну справедливість і демократію. Вперше з ідеєю відмовитися від 4-го пункту Блер виступив у жовтні минулого року на черговій конференції лейбористів. Але тоді 51 відсоток делегатів відкинули її. Лідера партії це не зупинило, він об'їхав 24 графства, пропагуючи свою пропозицію і стверджуючи, що наполягання на контролі держави над економікою країни було вирішальним чинником, який не дозволяє лейбористам ось уже півтора десятиріччя виборювати перемогу на загальних виборах.

І ось його закликів дослухалися: британські лейбористи, остання із соцпартій Заходу, яка зберігає залишки марксизму, ухвалює рішення відмовитися від наміру домагатися державного соціалізму, що означає ще одну смерть Маркса.

Цей процес відмови триває вже давно. 1959 року від марксизму відреклися германські соціал-демократи. Іспанські соціалісти відмовилися від нього на своєму з'їзді 1979 року, французькі — у 1981-му, аналогічно вчинили італійські та грецькі соціалісти.

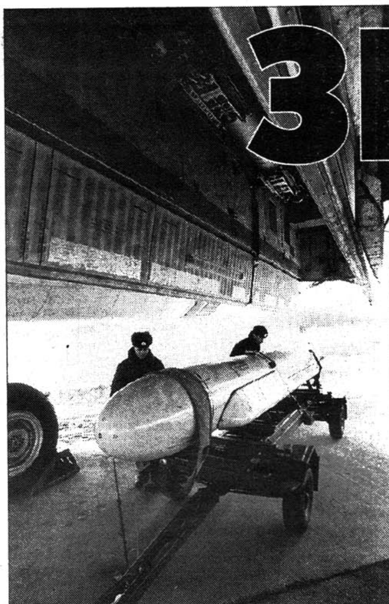
Лейбористи виявилися замикаючими через позицію британських тред-юніонів (профспілок) і лівого крила партії. Саме на їхній опір змінити 4-й пункт статуту наражалися всі спроби, що їх здійснювали в 60-ті роки Х'ю Гейтскелл та інші лідери минулих десятиріч. Нині Тоні Блеру, який закликає «відмовитися від страху перед змінами», судячи з усього, вдалося наполягти на своєму. Нове формулювання 4-го пункту відобразить прагнення до «динамічної економіки», здатної запропонувати більшості населення, а не окремим особам, «рівні можливості розвивати свої здібності».

Через шість років після падіння Берлінської стіни люди, як показало життя, стали менше вірити лівим гаслам і піддаватися на обман. Як результат, у Європі народжується нова соціал-демократична партія. Вона має менше марксистської риторики. Але куди більше справжнього покликання до влади.

Олександр РАДКЕВИЧ,
кандидат технічних наук

ЗБРОЯ — це не просто гроші, а дуже великі гроші

ОСТАННІМ ЧАСОМ багато говорилося про продаж Росії українських стратегічних бомбардувальників. Україна має 25 літаків ТУ-95МС і 19 літаків ТУ-160. Переговори про можливість продажу цих літаків ведуться ще з 1992 року. Спочатку українські спеціалісти за дев'ять літаків ТУ-160 просили 800 млн. доларів, а російські спеціалісти оцінили вартість усіх 44-х стратегічних бомбардувальників аж у... 75 млн. доларів. Потім в процесі торгів українська сторона знизила ціну до 250 млн. доларів, а російська підняла до 180 млн. доларів за всі ці літаки. Якщо ця угода не буде зірвана, можна передбачити, що ціна встановиться в межах 200—220 млн. доларів.

Не аналізуючи військову, політичну та інші сторони цього питання, зупинимося лише на економічному аспекті, який має безпосереднє відношення до гаманців кожного громадянина України.

Відомо, що все пізнається в порівнянні. Отож проаналізуємо деякі контракти на поставку військової авіаційної техніки американськими фірмами, кожна з яких виробляє певні типи літаків (інформацію про це беремо з газети «Нью-Йорк Таймс», яка використала дані міністерства оборони США).

Коротко про корпорації та їхню продукцію. «Дженерал Дайнемікс» виробляє винищувачі F-16, «МакДоннел-Дуглас» — F-15 та більш сучасні бойові літаки F/A-18. Вказаним моделям літаків приблизно відповідають МИГ-29 та СУ-27, які є на озброєнні українського війська. Літаки-розвідники D-500 — виробництва фірми «Е-Системс Інк.», а Е-2G — фірми «Грумман». Дані про окремі контракти приведені в таблиці.

Як видно з таблиці, ціна одного американського бойового літака-винищувача коливається в межах 20,8—67,640 млн. доларів, а літака-розвідника — 88,33—127,3 млн. доларів. Російські ж експерти оцінювали вартість одного стратегічного бомбардувальника аж в... 1,7 млн. доларів, а українські експерти за один ТУ-160 хотіли 88,9 млн. доларів, що менше вартості одного літака-розвідника Е-2G. Потім російська сторона підняла ціну до 4,1 млн. доларів, а українська знизила до 5,7 млн. доларів за бомбардувальник. Тож можна очікувати встановлення ціни стратегічного бомбардувальника в межах 4,5—5 млн. доларів, що у чотири і більше разів менше за вартість будь-якого американського літака-винищувача, літака-розвідника чи вертольота.

У тижневику «Зеркало недели» № 8 подана інформація (без посилань на її джерело), що ціна одного американського стратегічного бомбардувальника В-ІВ, що аналогічний літакові ТУ-160, становить 300 млн. доларів. Однак є сумніви щодо достовірності такої ціни, оскільки вона співмірна з ціною установки «Patriot».

Історія людства не знає прецедентів, щоб так продавалася подібна бойова техніка. Тому оцінку вартості стратегічних бомбардувальників можна зробити лише орієнтовно. Спробуємо дати таку оцінку.

До появи В-ІВ на озброєнні армії США був стратегічний бомбардувальник В-52, якого президент США Дж.Кеннеді показав М.Хрущову у час його візиту до цієї країни. Президент тоді сказав, що коштує цей літак стільки, скільки коштує золото вагою цього літака (важить В-52 240 тонн). Беручи до уваги ціну золота на Лондонській біржі, ціна В-52 складе приблизно 5 млрд. доларів. Таким чином було отримано першу орієнтацію в ціні стратегічних бомбардувальників. Беремо до уваги другий факт. У час розпалу американо-в'єтнамської війни були збиті чотири літаки В-52. Після цього в американській пресі з'явилися повідомлення, що втрата цих чотирьох літаків оцінюється приблизно величиною, співмірною з річним бюджетом невеликої європейської держави, такої, як Бельгія. Отже, вищеназвана ціна 3 млрд. доларів за один стратегічний бомбардувальник є не дуже далекою від реальної і зовсім неспівмірна із цінами, які встановлюються російськими та українськими експертами. Враховуючи усі можливі скидки, пільги і т.п., найменшою ціною українського бомбардувальника може бути 1 млрд. доларів за ТУ-95МС.

Етична сторона проблеми. В засобах масової інформації України на тему «продажу» українських стратегічних бомбардувальників Росії з'явилися такі докази, спрямовані на обгрунтування недоцільності їх перебування в Україні, що стає соромно за свій народ, коли подібне читаєш чи чуєш. Нам слід пам'ятати, що у світі вважають великою заслугою політиків чи бізнесменів, коли вони укладають вигідні для себе угоди та контракти, користуючись недостатньою поінформованістю своїх партнерів. В очах світу справа виглядає таким чином, наче відбувається укладання звичайної угоди про продаж українських стратегічних бомбардувальників і навіть іде «торгівля» за їх «ціну». Тож світова громадськість могла б зрозуміти Україну, коли б вона пов'язувала продаж за символічну ціну згаданих бомбардувальників з поступками російської сторони у питаннях вирішення проблеми Чорноморського флоту, укладання політичного договору чи виторговувала б інші вагомі політичні вигоди. Однак не можна допустити, щоб у світі вважали нерозумними наших політиків та й народ в цілому, бо тоді ми ніколи не доб'ємося поважного до себе ставлення у світі.

На фото Олександра КЛИМЕНКА: авіабаза в Прилуках, де дислокуються стратегічні бомбардувальники.

Країна-покупець	Вид і кількість озброєння	Вартість контракту та одиниці озброєння, млн. доларів
Літаки-винищувачі		
Саудівська аравія	Винищувач F-15	
	72 шт. з ракетами	9000,0
	1 шт. з комплектом ракет	125,0
Тайвань	Винищувач F-16	
	150 шт. з ракетами	5800,0
	1 шт. з комплектом ракет	38,6
Греція	Винищувач F-16	
	40 шт.	1800,0
	1 шт.	45,0
Туреччина	Винищувач F-16	
	80 шт.	2800,0
	1 шт.	35,0
Південна Корея	Винищувач F-16	
	120 шт.	2500,0
	1 шт.	20,8
Фінляндія	Винищувач F/A-18	
	64 шт.	3000,0
	1 шт.	46,875
Швейцарія	Винищувач F/A-18	
	34 шт.	2300,0
	1 шт.	67,64
Літаки-розвідники		
Німеччина	Літак-розвідник D-500	
	9 шт.	795,0
	1 шт.	88,33
Таїланд	Літак-розвідник E-2G	
	3 шт.	382,0
	1 шт.	127,3
Бойові вертольоти		
Південна Корея	Вертоліт «Apache»	
	37 шт. з ракетами	997,0
	1 шт. з комплектом ракет	26,94
Греція	Вертоліт «Apache»	
	20 шт. з ракетами	505,0
	1 шт. з комплектом ракет	25,25
Ракети та ракетні установки		
Кувейт	Установка «Patriot» з ракетами	
	6 шт.	2500,0
	1 шт.	416,66
Саудівська Аравія	Установка «Patriot» з ракетами	
	12 шт.	3300,0
	1 шт.	275,0
Ізраїль	Установка «Patriot» з ракетами	
	1 шт.	350,0
Саудівська Аравія	Ракета «Hellfire»	
	362 шт.	606,0
	1 шт.	1,67
Подано на основі даних міністерства оборони США, опублікованих в «The New-York Times».		
Росія *	Стратегічні бомбардувальники ТУ-160 та ТУ-95МС	
	44 шт. з крилатими ракетами великої дальності	200,0—220,0
	1 шт. з крилатими ракетами великої дальності (комплект)	4,5—5,0

* Країна-продавець — Україна. Подано на основі українських джерел масової інформації.

Сергій ЛАВРЕНЮК, «Голос України»

ТУ-160: скоріше віддамо, ніж продамо?

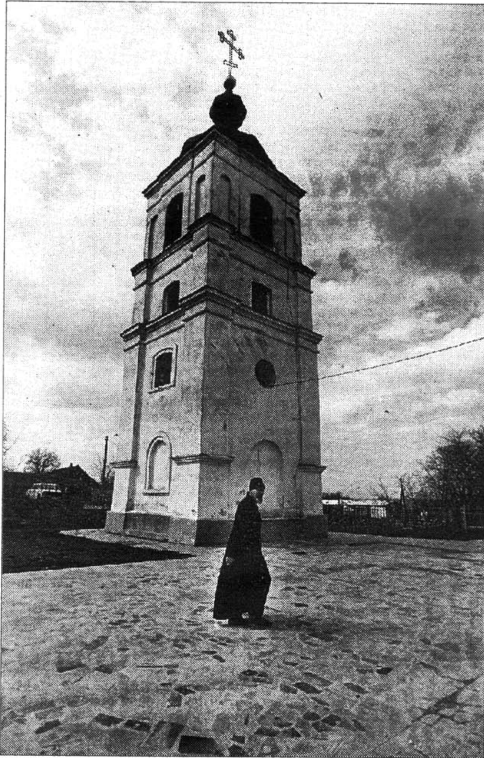
ПІСЛЯ ТОГО як матеріал «Зброя — це не просто гроші...» було підготовлено до друку, інформагентства розповсюдили повідомлення, що Росія за 25 стратегічних бомбардувальників згодна заплатити 190 мільйонів доларів. Отже, якщо ця інформація підтвердиться, то нам знову доведеться констатувати, що ця оборудка радше нагадуватиме безмежну поступку з боку України. Отже мусимо визнати, що у світі з приводу торгівлі зброєю щодня влаштовують гучні бенкети, але за тим столом немає місця для України. Ось лише кілька фактів за останній місяць.

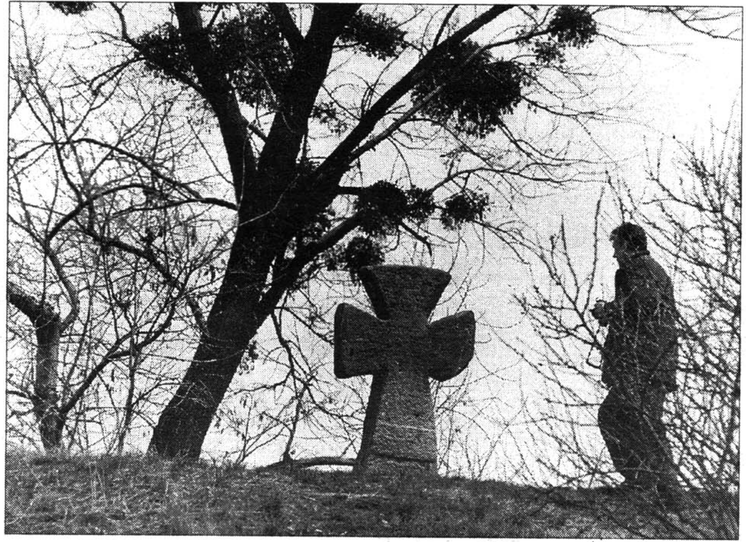
Нещодавно газета «Известия» повідомила, що досягнуто домовленості про продаж США протиракетного комплексу С-300 В, за який США обіцяють заплатити Росії серйозні гроші, як зазначила газета, далеко не ті, що їх отримала Білорусь, продавши С-300. Як відомо, Білорусь отримала за С-300 6 мільйонів доларів, тоді як американський аналог С-300 — установка «Patriot» (з ракетами) коштує 300 — 400 мільйонів доларів. Росія, очевидно, не претендує на суму, що дорівнює вартості установки «Patriot», але слід думати, що ціна буде не набагато меншою. Тож, як кажуть, коментарі щодо білоруського контракту зайві. Чи не нагадує це ситуацію з продажем Україною своїх стратегічних бомбардувальників Росії?

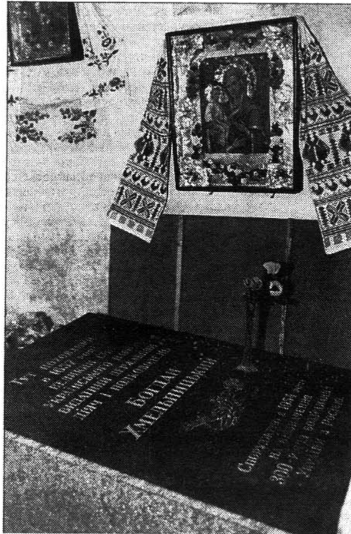
Візьмемо інший факт. Та сама Росія на виставці Айдекс-95 повідомила про контракт на 12 зенітно- ракетних комплексів «Тунгуска». І хоч про конкретну його вартість не повідомлялося, «Московские новости» пишуть про сотні мільйонів доларів. США також продають зброю не за копійки. З виставки Айдекс-95 повідомлено, що буде продано 10 вертольотів «Апачі» Об'єднаним Арабським Еміратам та ще 16 — Кувейту. На цих контрактах корпорація «МакДоннелл Дуглас» заробить близько 1 мільярда доларів. Думаю, що навіть не варто порівнювати вертольоти зі стратегічними бомбардувальниками, адже цілком зрозуміло, що бомбардувальники коштують багато дорожче. Чи розглянемо ще один приклад, який наблизить нас до розуміння справжньої ціни стратегічних бомбардувальників. Як відомо, нещодавно США підписали контракт із Пакистаном про поставку 28 реактивних винищувачів F-16, однак після підписання контракту конгрес США прийняв поправку Пресслера, якою Сполученим Штатам заборонялося надавати Пакистану будь-яку допомогу та здійснювати будь-які види військових поставок доти, поки Президент не засвідчить той факт, що Пакистан не володіє ядерною зброєю й не працює над її створенням. Однак, під час недавнього візиту до США прем'єр-міністр Пакистану Беназір Бхутто вимагала, щоб США або поставили F-16, або виплатили компенсацію в розмірі 1,4 мільярда доларів. Якщо США доведеться виплачувати компенсацію, то один F-16 обійдеться їм у 50 мільйонів доларів. І тут знову доводиться констатувати, що вартість стратегічного бомбардувальника багато більша від вартості винищувача. Отже, вкотре посміємося із себе і слово «продали» замінимо на «віддали»?

Лідія ТИТАРЕНКО, Олександр КЛИМЕНКО (фото) «Голос України»

Молитва за Чигирин і Суботів

ГОСПОДИ Боже, Владико Небесний, Ти бачив мою прарідну землю тоді, коли в Дикому Полі гуляв буйний вітер і гнув додолу ковилу. Ти бачив, як виступали з Чигирина і Суботова козацькі полки та сотні і в шаленому герці з чужинцями блискавками краяли небо їхні шаблі. Ти знаєш, Господи, скільки праведної крові і гіркого поту хлібороба впало на рідну мою землю у борні за свою Державу. Ти бачив, як до святого Чигирина, столиці козацької Держави, мандрували посланці-дипломати з далеких земель, щоб мати розмову з полководцем великим, гетьманом і державотворцем нової європейської держави Богданом Хмельницьким. Ти чув, Господи, молитви і прокляття моїх прапрадідів, коли вчорашні союзники топтали універсали гетьманові і спільні угоди, а закляті вороги чинили наругу над його мертвим тілом. До попелу, дощенту хотіли вони сплюндрувати древній Чигирин, розорити родове гніздо Хмельницьких — Суботів. Щоб і згадки у нащадків не зосталося про козацтво, гетьманство — про Державу Козацьку. Щоб було в Чигирині, «як у домовині». Ти й ці слова чув, Господи, мовлені кров'ю гарячого Тарасового серця, його пророчими устами: «Стоїть в селі Суботові на горі високій Домовина України, Широка, глибока. Ото церква Богданова...»

Стоїть і донині у славному Суботові колиска й усипальниця Богданова, — Іллінська церква. І слава Тобі, Боже Єдиний, що Ти зберіг це святе місце. Слава Тобі, що не загасив у душах і в очах багатьох нащадків козацьких гордої віри, надії і любові. А в кого примерк дух волі і гідності — возроди їх і сохрани!

Цього року ми пошановуємо 400-ліття великого сина українського народу Богдана Хмельницького, котрий з твоїм, Боже, іменем та іменем України-матері на устах виборював волю народну. Господи, нехай воскреснуть і відродяться Чигирин і Суботів, символи нашої державності! Нехай животворна Твоя сила і щедроти впадуть на ниви й лани, на поля і левади, на ліси й на діброви, на гори й долини, на степи й моря — на всю нашу Україну!

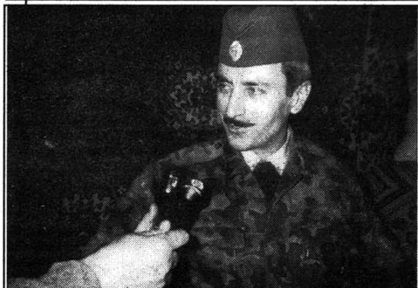

ШЕФ ФЕДЕРАЛЬНОЇ СЛУЖБИ *контррозвідки [нині безпеки] Росії Сергій Степашин недавно через засоби масової інформації запевнив: місцеперебування «бандита століття» Джохара Дудаєва для них не таємниця, вони навіть знають, чим опальний генерал щоранку снідає. Я, звичайно, не можу конкурувати зі всюдисущим відомством пана Степашина: в деталі вранішнього дудаєвського меню не посвячена. Втім, сам Джохар Дудаєв зізнався мені, що не має звички снідати: лягає під ранок і після короткого сну може лише обідати. Ми зустрілися з Президентом Чеченської республіки Ічкерія на його Батьківщині — землі, що вже п'ятий місяць омивається кров'ю. Десь високо над нашими головами в чорній безодні неба натужливо гули літаки. «Бомбовози», — пояснив колишній військовий льотчик, — знову «оброблятимуть» перевали». Тривожні зірниці спалахнули над горами. Інтерв'ю в інтер'єрі війни почав сам генерал Дудаєв. «Як Україна, що нового у вас, добрі друзі! Як живеться моїй рідній Полтавщині?» — запитав українською мовою. Запитав з непідробним інтересом. І лише після полтавських новин ми перейшли до проблем самої Чечені. Слова генерала багатьом здадуться надто різкими. Але я не могла їх редагувати. Бо для того й добиралася до Дудаєва, щоб подати його точку зору, яку через «Останкіно» не почуєш.*

Джохар ДУДАЄВ:

«Я повістками на війну нікого не викликав»

— Пане Президенте, «наведення конституційного порядку» на вашій землі обернулося великою кров'ю. І так нечисленний чеченський народ з кожним днем стає ще нечисленнішим. Ви вважаєте, що війна була неминучістю? Можливо, і Росія, і Чечення могли бути поступливіші у взаємовідносинах?

— Не думаю, що можна було уникнути війни. Справа не в прямолінійності нашої дипломатії. Зрозумійте, Чечення — лише привід. Росія тяжко хвора на жахливу хворобу — росизм. Її симптоми — надзвичайна жорстокість, підступність, бездуховність: усе, що сатанизм нагромадив за всю історію цієї грішної землі, — нині проявляється в діях Росії проти маленької Чечені. Ми вже протягом трьох століть відчуваємо на собі смертоносний подих цієї хвороби. Тепер хроніка тут перейшла в стадію агонії... Але сама хвороба ще дуже небезпечна для людства. Повірте, біда Чечені не виходить за межі чогось особливого, вона не більша, ніж в інших народів.

Просто ми зазнали найсильнішого пресу, найдошкульнішого удару. Тут у найжорстокішій формі знищується людина, топчеться її право на життя.

Ця ідеологія страшніша за фашизм, расизм, нацизм, всі людиноненависницькі ідеології разом узяті. Якщо існує держава-терорист, то це Росія і є. Найвищі посадові особи, починаючи з Президента і Прем'єра беруть участь в агресії, знищенні, геноциді проти громадян ЧРІ. Куди не глянь — безправ'я, влада — в руках відвертих авантюристів. Тому дозволяють собі усе.

Росія — єдина країна на земній кулі, в якій немає духовності, немає віри. З її нещасних громадян протягом століть вибивали ці моральні якості, як непотріб для панівного народу. Про віру кричали лише тоді, коли вирушали в походи на іновірців. А немає віри — немає моралі. І ось воєнні орди, до зубів озброєні найсучаснішою зброєю, несуть свій сатанизм. Це і є росизм у дії.

— Ви вважаєте, що всі міжнаціональні сутички провокує Росія?

— Переконаний у цьому: в мене не емоції, а факти. Якщо ми не оцінимо того, що відбувається в Росії, і людство не вживе заходів для свого захисту, криваві рани сполосують планету. Чеченці виживуть, у мене жодних сумнівів у цьому немає: ми вже звикли жити в такому режимі з Росією триста років і виробили імунітет до росизму. Інші народи не виживуть.

За всю свою історію Росія ніколи не виступала проти сильнішої або хоча б рівної сили. Вона завжди вибирала собі жертву найслабшу, найнезахищенішу і знищувала, страхаючи інших. Вичленила Нагірний Карабах — хап і з'їла. Вичленила Абхазію, Південну Осетію, Інгушетію, Придністров'я — проковтнула. І знову закружляла в пошуках здобичі. Ага, ось Крим. Не майте ілюзій, війська, що пройдуть вишкіл «роззброєння бандформувань» у Чечені, повернуть на Крим. Затято розігруватимуться карти Східної, Південної України, вас намагатимуться зіштовхнути лобами, втягнути у братовбивчу війну.

Далі. Придивіться до поведінки Росії на міжнародній арені. Тільки налагодилися відносини Ізраїлю з сусідами-арабами і намітився конструктивний діалог, російські дипломати тут як тут. Де ще конфлікт? У колишній Югославії? Туди. У турків з курдами? Чудово — є заняття для російських політиків, тим паче, що вже підготовили акцію, до сценарію якої спеціально створений у Москві центр курдів. Кого б ще «помирити»? Кому потрібні «миротворчі сили»?

Розіб'ють «чеченську мафію» — ще активніше візьмуться за створення слов'янського союзу. Ви ще нап'єтеся горя з цією утопією. Звичайно, обгортка приманлива, а суть? Суть — у посиленні ролі сатанизму із залученням України і Білорусі. Не клюньте на гачок.

— Навіть найтяжчу хворобу намагаються лікувати, а не просто констатувати діагноз. Ви можете запропонувати рецепт одужання Росії від «росизму»?

— Світ повинен стати лікарем, а не свідком хвороби, котрий сором'язливо оп... кає очі: «Це внутрішня справа Росії». Не внутрішня, панове. Сьогодні Чечення, завтра — хтось із вас. Треба всім світом визначити: Росія — це імперія зла і поставити питання про припинення її постійного членства у Раді Безпеки. Бо, перебуваючи в такому авторитетному органі, вона лише дискредитує силу міжнародного правового співтовариства. Навпаки, потрібно економічними санкціями ізолювати агресора від зовнішнього світу. Методи блокування епідемії росизму є. На жаль, їх не квапляться застосовувати.

— Незважаючи на військову міць Росії, бліцкригу не вийшло. П'ятий місяць не стихають бойові дії. Уже «визволені» російськими військами міста їм же знову доводиться брати штурмом. В чому феномен стійкості ваших військових формувань? Адже, по суті, за три роки оголошеної незалежності Чеченська республіка не спромоглася на створення власної регулярної армії.

— Феномен стійкості — в духові чеченців. Ми триста років готові були дати відсіч. Чеченці від природи непримиренні до рабства. Ми не створені для неволі. Можна гори Кавказу зрівняти, як оцей стіл, але дух нації подолати не вдасться. Ні найсучаснішою зброєю, ні депортаціями, ні політичними підступними іграми.

А щодо власних збройних сил, то наш народ — армія. Я повістками на війну нікого не викликав. Але коли агресор позбавив 300 тисяч людей даху над головою, позбавив засобів до існування, він підштовхнув нас лише до одного заняття — воювати.

Чеченський фактор показав: російське воєнно-оперативне мистецтво, тактику ведення бою можна закреслити і писати з чистої сторінки. Ключ у нас. Війна багато чому вчить, особливо чеченців. Яка ще держава знайдеться у світі, котра протягом майже п'яти місяців може протистояти величезній військовій силі, що діє в одному напрямкові, в один і той же час? (На 11,7 тисячі квадратних кілометра присунуло одночасно 5600 одиниць бронетехніки). Ми призвичаємося до війни. Досі була оборонна тактика: доки Дейнекін тренується в горах завдавати ракетно-бомбових ударів авіацією, ми навчилися добре воювати на рівнині. Досвід швидко приходить. Зараз ми забороняємо воїнам добровільних батальйонів смертників кидатися під танки, як було це на початку бойових дій. 100 танків з екіпажами — ось тоді ти маєш право замахуватися на власне життя. Під кожний російський танк лягати — в нас і людей не вистачить.

Отже, дякувати Росії, формуємо «на ходу» свою армію. Звичайно, Ічкерія надто мала, щоб тримати тут, у горах, під бомбами російських «соколів», такий великий військовий потенціал. Тому «визволена» рівнинна частина нашої країни — горить під ногами «визволителів». Кидаючи на нас бомби і ракети, заливаючи вогнем Росія називає нас своїми громадянами. Що ж, я не проти. Нехай ці триста тисяч «суб'єктів Російської Федерації» ідуть за межі «автономії» — Росія велика. Хай там собі добувають право на життя. Руйнувати — не будувати. Ми також уміємо це робити. Російські міста також добре горять. До цього тривало полювання на вовків. Час починати вовче полювання.

— Ви маєте на увазі той знаменитий чеченський тероризм, яким Росія і лякає народи?

— До рівня терористів нас ніхто не опустить, хоч як би старалися створити нам імідж чеченської мафії, зарізяк-бандитів. Якби чеченці дозволили собі адекватні з російськими вандалами дії, ми не вважали б себе гідною нацією. Я найбільше пишаюся тим, що таких дій немає. Але ми змушені захищатися. Доки ворог не відчує горя в себе, він не усвідомить горя іншого. Ще Гаррі Трумен сказав: у світі немає ні політики, ні ідеології, ні дипломатії, ні закона, ні права, з якими можна говорити з Росією. Вона розуміє лише закон грубої фізичної сили.

Дійшло до цинічного святотатства. Діти сусіднього Ставропольського краю збирають «доблесним російським солдатам» подарунки: вишивають, малюють, складають вірші про тих, хто тут убиває їхніх ровесників. Ось що по-справжньому страшно! Російські вояки високоточною зброєю знищують інтернати, школи, пологові будинки: нині жодної школи, жодної лікарні — каміння на камінні не залишили, а російські педагоги вчать школярів «гуманізму» — обдаровувати вбивць. І лякають «бандитами Дудаєва». А що ж «бандити»? Взяли в полон кількох вояків. Один із своєї гармати зробив 1732 постріли, другий — 4321. Питаємо, ви знали, куди цілилися? «Знали, — кажуть, — у населення, в чеченців». «І це вам дозволяю вбивати мирних людей?». «Так нам наказали...» І що зробили бандити-чеченці з цими юними вбивцями? Пошматували? Гріх — за чеченськими законами на полонених не можна підіймати руку. Беззахисних жаліють. Годують, цигарками пригощають...

— Зустрічаючись тут із багатьма чеченцями, з матерями, котрі втратили дітей, з біженцями, які встигли вискочити з палаючих будинків лише в легкому одязі, помітила — у них справді немає ненависті до російського народу. Скажіть, це натрапила на таких м'якосердних співрозмовників чи озлобленість узагалі не притаманна вашому народові?

— Озлобленість не належить до генетичних рис чеченців. Можуть ненавидіти конкретних убивць, а не весь народ. «Бідних російських солдатиків», яких женуть на війну, чеченці ще й пожаліють, поспівчувають їхнім матерям, котрі, плачучи, шукають тут серед полонених своїх синів. А наші матері не плачуть навіть тоді, коли ховають своїх дітей. Серця кам'яніють від горя, а сльози недостойні горянок.

— Але кожна нація має частку своїх негідників. І Чечення не виняток. Що для вас страшніше — воєнна міць Росії чи наявність власних негідників?

— Розумієте, без негідників (а в Радянському Союзі виховання таких «кадрів» було поставлено на конвеєр) жоден народ не обходиться. Ви, ми. Я багато думав над цією породою людей. У киргизькій літературі з'явилося поняття «манкурт». У Булгакова — «шарикови». Я назвав би цю породу «клопами». У чому їхній принцип? У відсутності принципів. Для них, що Батьківщина, що свій народ, що мати, що свобода — поняття нівельовані, стерті. «Клопів» у нас небагато, але вони є. І тягнеться за ними промосковський слід.

— Які види озброєння, за вашими даними, використовує тут Росія?

— Немає жодного виду озброєння, військової техніки — від військ морського базування до військово-космічних сил, які б не застосовували проти Чечені. Причому людей ніхто не поділяє на чеченців і не чеченців. Під обстрілом «доблесних» російських льотчиків — представники більш як 100 національностей, які проживали в Чечені. Однаково шпурляють ракетами на церкву й костел, синагогу і мечеть. Однако... Килимкове бомбометання. Заборонені у світі види озброєння. Тактика «випаленої землі»... Все підходить, якщо Росії потрібно роззброїти «бандформування» Дудаєва. Втім, до бандформувань, за нашими даними, вони віднесли усіх громадян Ічкерії. Ми дістали «трофей» (показує — **Авт.**) — документи, підписані Чорномирдіним, про нову депортацію вцілілих (якщо такі знайдуться) чеченців до п'яти областей Росії.

— Скажіть, російські танки можуть прийти в гори?

— Ми із задоволенням їх тут приймемо, нам танки потрібні. До речі, знамениті «Т-80» і «Т-81», що вважалися дивом російської військової техніки, наші 12-річні хлопчиська кололи, як горіхи: знайшли їх уразливе місце (поки що військова таємниця, після війни розповім) — і немає дива.

— Які, за вашими підрахунками, втрати російської армії?

— Вони такі величезні, що я боюся називати конкретну цифру. Навряд чи це знають і в самій Росії. Те, що вже перевалило за 30 тисяч, точно. З усією відповідальністю заявляю: трупи російських солдатів у контейнерах літаки скидають у Каспійське море, в кислотні озера, в гірські ущелини, а потім ці місця «прасують» бомбами. Нинішнє керівництво Росії не цінує життя своїх воїнів, по-моєму, вони не знають, куди подіти свою армію і самі знищують її фізично. На зустрічі наших старійшин з представниками Чорномирдіна ми запропонували: забирайте свою армію — почнемо мирні переговори. Відповідь: «А куди ми її подінемо?». Ось і знайшли спосіб — куди.

Сотні трупів валялися на вулицях Грозного. Начальник нашого штабу генерал Масхадов просить генерала Бабичева: давай зупинемо цю бійню — приберемо трупи: гарантуємо, жодного пострілу з нашого боку. Відповідь знову-таки в цілком російському дусі: «Вони вам заважають — ви і прибирайте». А скільки необстріляних хлопців осіннього призову вони гнали на убій, прикриваючи їх... ззаду загороджувальними загонами.

Їхні вищі військові чини, що залучені тут до «наведення конституційного ладу», здається, нині заклопотані одним бажанням — дістати звання генерал-мародера: курсують літаки до Росії з награбованим у Чечені добром, навіть вживаними меблями не гребують. А солдати що... Російські матері нових народять. Гарматне м'ясо не переведеться.

— Ви вірите в перемогу?

— Якби хоч на йоту сумнівався в ній, ніколи не очолив би боротьбу свого народу за свободу.

— Але війна — річ жорстока. Ви самі кажете, що російська армія застосовує тактику «випаленої землі». Навіть після перемоги важко зіп'ятися на ноги — зруйнований економічно-виробничий потенціал, велика кількість людських втрат...

— Від нашого економічного потенціалу агресор не залишив травинки. Їздячи по території і вивчаючи обстановку, помітив: навіть високовольтні опорні лінії, як снопи, скосили високоточною зброєю. Тільки на одній важкопрохідній ділянці знищено 27 опор. Високоточкова зброя надзвичайно дорога — значно дорожча за «ціль». Не жаліють власних величезних коштів, щоб тут підрізати економіку під корінь. Вандали... Але ми народ живучий. Це Росії важко буде після війни відбудувати свою економіку, рабська праця народів-колоній має малу продуктивність. Ми за лічені місяці поповнимо свої економічні втрати, бо працюватимемо на своїй вільній землі. Працюватимемо з вірою в милосердя Аллаха. Він не залишив нас у дні битв, не залишить і в мирну годину.

— Нинішню війну дехто характеризує як боротьбу християнства з ісламом.

— Нісенітниця. В агресора немає війська Христового — є сіра військова маса, готова без Віри вбивати, палити, насилувати. Втім, ви самі тут бачите результати дотримання «православною» Росією заповідей християнської моралі.

Я дякую вашому народові за гуманітарну допомогу нашим біженцям, за співчуття до нашого горя. Нам більше нічого не потрібно, хоча, знаю, «Останкіно» розпускало легенди про «полчища українських бойовиків у Чечні». Легенди є легендами. Нам не потрібні ні допомога зброєю, ні добровольцями. Справимося з агресором самі.

Бажаю Україні стати міцною державою з чіткою позицією. Допоможіть собі в цьому — цим ви допоможете всім народам, що вірять у своє і ваше майбутнє.

Інтерв'ю взяла Людмила КОХАНЕЦЬ.

P.S. Коли ми прощалися з Джохаром Дудаєвим, «бомбовози» в нічному небі затихли. Зате десь високо закружляв літак-розвідник. Напевно, всевидющі хлопці з відомства Степашина збирали «стратегічні дані»: чим генерал Дудаєв пригощав на вечерю своїх гостей.

Багатим — музика, бідним — обіди

Останній тиждень квітня пройде під знаком Італії. 25-го ця держава святкувати ме День незалежності. А кияни, можливо, трохи більше дізнаються про її культуру та традиції. Бо з понеділка, з нагоди свята, у столиці розпочнеться добродійна програма «Тиждень Італії в Україні».

На святкові дні до Києва прибуде офіційна делегація, очолювана президентом італійської асоціації «Зустріч Схід—Захід» доктором Граціано Челані, чиновники з муніципалітету міста Сан-Бенедетто-дель-Тронто (правда, є щось таємниче у таких довгих назвах). А також — діячі культури, туризму, найкращі італійські... кухарі, які привезуть з собою ще й чимало харчів, щоб безплатно роздати малозабезпеченим.

Ті, у кого гаманці тугіші, зможуть дозволити собі свято італійської кухні, оцінити кулінарне мистецтво на виставці- дегустації фірми «Пармалат». А ті, кого непогано годують й удома, можуть просто сходити до Будинку кіно, де демонструватимуть нову стрічку режисера Роберто Берніні «Монстр», до Національної опери на благодійний концерт за участю італійських та українських виконавців.

Залишається тільки додати, що «Тиждень Італії» влаштувала Асоціація народної дипломатії України. А оскільки стаж її роботи налічує вже більш як три роки, свято обіцяє бути цікавим.

Наталя РІЗНИК.

Наталя ФІЛІПЧУК, «Голос України»

Два життя: багато, мало?

Роздуми напередодні Великодня

Ця подія, на жаль, не стала сенсацією. Вбили двох людей... Військовослужбовців, що виконували свій професійний обов'язок у Боснії. Що ж тут нового: на війні, як відомо, стріляють... Та й самі воєнні хроніки вже байдуже сприймаються народами, які за неповний місяць готуються помпезно відсвяткувати 50-річчя закінчення другої світової війни і заснування Організації Об'єднаних Націй.

Тоді, у 45-му сподівалися, що та війна буде останньою. Гарантом стабільності мала стати ООН. Щоб конфлікти не переростали у кровопролиття, народи були згодні відправляти своїх посланців у миротворчі сили Організації, щоб ті стояли на сторожі спокою. Але війни тривають, кров проливається, у тому числі і солдатів у «блакитних касках».

Напередодні Великодня прийнято вибачати чужі провини і відмолювати гріхи свої. Але чи є більший гріх, ніж убивство: дарма, зумисне чи випадкове. Не убий, возлюби ближнього свого... Нагадуючи ці біблійні істини, ризикую викликати посмішку: юродива! А гріхи... Завжди знайдеться хтось, хто прийме їх на себе і погодиться, аби його розіп'яли на хресті. Але насправді, це наші душі, в яких уже давно стерлась межа між життям та смертю, розіп'яті й померлі. Та чи тільки воскреснуть?

Чи стала загибель (протягом двох діб) двох військовослужбовців з французької місії ООН в Боснії останньою краплею у чаші терпіння Франції? Дехто з політиків закинув Прем'єр-міністрові Едуарду Балладюру, що той послав міністра оборони Франсуа Леотара до Боснії (аби вивчити обставини загибелі військовослужбовців), щоб набрати додаткових голосів під час президентських виборів, перший тур яких пройде завтра.

Таку саму оцінку отримала і заява, що її поширила канцелярія прем'єра, в якій відзначається, що французький контингент залишиться на території колишньої Югославії тільки за умов, якщо до сил ООН ставитимуться з повагою, воюючі сторони дотримуватимуться угоди про припинення вогню і шукатимуть політичні шляхи врегулювання конфлікту.

Особиста справа кожного, на чому заробляти свій авторитет. Але безсумнівно, Франція належить до тих держав, де розуміють цінність людського життя. А по тому, як держава ставиться до людського життя, визначається міра її демократизму. І не тільки до життя, яке вже народилося. Україна, на жаль, також не має підстав для великої радості. Ми очолили чорний список країн, де кількість померлих переважає кількість народжених. Сьогодні у нашій країні на одну тисячу жителів народжується 9 живих дітей. Одна чверть з них помре, не доживши і до трьох років. А держава чомусь не надто переймається тим, що нація вимирає. Може тому, що вимирає не на війні.

Завтра православні України відзначатимуть одне з найбільших свят — Великдень. Свято миру, спокою та вселюдської любові. Але нема сумнівів, що і цього світлого дня передчасно обірветься не одне життя... А нам залишається тільки позаздрити народу країни, яка підняла на ноги півсвіту, а може, й більше, тому тільки, що десь, на чужій війні загинуло двоє її синів...

Уколотися. І написати шедевр

Цілком могло статися так, що свій наступний роман їй довелося б написати у в'язниці. Рішення суду про винесення Франсуазі Саган умовного покарання було з полегкістю зустрінуте шанувальниками її хисту.

Справді, авторку романів «Здрастуй, печаль», «Через місяць, через рік» і «Чи любите ви Брамса?» знову звинувачували у вживанні наркотиків. П'ять років тому письменниця відбулася шістьома місяцями ув'язнення умовно, штрафом у 10 тисяч франків і митом у розмірі 350 тисяч франків. Тому в паризькому суді вона проходила як рецидивістка. А це означало, що доля знаменитої в Європі романістки могла зробити несподіваний і малоприємний віраж.

Знадобилася вся спритність не лише адвокатів, а й суддів і навіть прокурора, щоб віднайти юридичну лазівку і за плечима Саган не зачинилися ворота в'язниці. Звичайно, ніхто з представників французької Феміди не прагнув запроторити за грати живого класика французької літератури, проте суддя Беатрис де Бопюї, котра вела процес іронічно і напористо, явно хотіла дати Саган урок, який би запам'ятався.

Сама романістка ніколи не заперечувала того, що вживала наркотичні засоби сильної дії: «Я втрачала друзів і близьких, я потребувала чогось, щоб підштовхнуло мене до роботи». Та тепер вона «почувається краще» і «зав'язала». Суддя, нітрохи не розчулена покірливим виглядом письменниці, яка спиралася на тростину, нагадала про статті трирічної давності, що належать перу Саган, які назвала провокаційними. У них, на думку де Бопюї, письменниця фактично заохочувала до вживання наркотиків.

На запитання, чому Саган вважає, що на неї не поширюються закони, як на решту, звинувачувана відповіла: «Я просто гадала, що маю право померти так, як я хочу. Так, здається, казав Монтеск'є...» До речі, Саган почала вживати наркотики, коли потрапила в дуже тяжку аварію, і в лікарні як болезаспокійливий засіб їй кололи морфій.

Після двотижневого розгляду суд вирішив обмежитися стосовно «маститої рецидивістки» роком умовно і 40 тисячами штрафу.

Михайло КАЛМИКОВ (ІТАР-ТАРС).

Учора. Сьогодні. Завтра

● *Москва*

Спочатку обговорити, а потім підписувати

Учора в Москві відбулося чергове засідання президії Міждержавного економічного комітету (МЕК), на якому розглядали проекти рішень, що їх буде винесено на наступну зустріч глав країн СНД у Мінську. У засіданні взяла участь і урядова делегація України, очолювана віце-прем'єр-міністром Сергієм Осикою.

● *Рига*

На жаль, ця чаша не обминула і Прибалтику

Шоста сесія Балтійської асамблеї, в якій представлені парламентарії Латвії, Литви та Естонії, відкрилася вчора у Ризі. Останнім часом єдність трьох держав дала тріщину: між Латвією та Естонією розгорілася боротьба за поділ зон промислу у Ризькій затоці. Обидві сторони поки що не можуть знайти компроміс, сподіваючись розв'язати суперечку з допомогою міжнародних арбітрів. Балтійське море також стало спірною ареною для Литви та Латвії.

● *Грозний*

Заговорили про злагоду... на п'ятому місяці війни

Конференція з досягнення національної злагоди у Чеченській Республіці пройшла вчора у Грозному. На ній було зроблено спробу знайти «прийнятні для різних чеченських тейпів шляхи політичної стабілізації у республіці». У конференції взяли участь як сили, що воюють проти Дудаєва, так і сили, що його підтримують. Конференція відбулася за кілька днів до приїзду в Чеченську Республіку Ічкерію спостерігачів ОБСЄ.

● *Париж*

Вирішуватиме народ

Завтра у Франції відбудеться перший тур президентських виборів. З огляду на результати опитування громадської думки, найбільше шансів на перемогу має мер Парижа Жак Ширак. Трохи відстає від нього Прем'єр-міністр Едуард Балладюр. Але прес-секретар посольства Франції в Україні Домінік Кардіон вважає, що навіть сьогодні робити якісь прогнози не можна: «Все вирішуватиме народ».

● *Туніс*

Занадто багато гарячих точок

Шляхи мирного врегулювання конфліктів в Африці — головна тема зустрічі на найвищому рівні за участю керівників країн—членів Організації африканської єдності (ОАЄ), що відкрилася вчора. Основну увагу на зустрічі приділено становищу в Сомалі, Бурунді, Руанді, Анголі, Сьєрра-Леоне та Ліберії, а також проблемам біженців на континенті.

ПРИЄМНО БАЧИТИ СЕБЕ

на обкладинці журналу...

Найвідоміша супермодель Німеччини Клаудія Шиффер зізнається, що полюбляє дивитися на себе збоку. Щоб задовольнити «примху» цієї симпатичної жінки, а також численних шанувальників її краси, й випущено спеціальні буклети, складені з моделей одягу, котрі демонструє тільки вона. Додамо, що буклети відразу ж стали бестселером.

ДПА.

... і на пляшці з горілкою

Російський ринок міцних напоїв може похвалитися новинкою — свіженькою горілкою, виготовлення якої курирує Володимир Жириновський, лідер ультраправої Ліберально-демократичної партії. Багато хто вважає, що поява його фотографії на етикетці цієї горілки може означати початок президентської кампанії. На етикетці також намальовано карту Великої Росії, що охоплює всі колишні республіки СРСР, у тому числі Україну, Білорусь, Литву, Латвію та Естонію.

Горілку «Жириновський» рекламують як екологічно чисту. Говорять також, що її виробляють з найкращих сортів пшениці за старовинним рецептом. Володимир Вольфович, знаючи, що в його країні горілка — один з найпопулярніших напоїв, правильно розрахував: скоро його знатимуть в обличчя навіть алкоголіки та бомжі.

Знімок з польського журналу «Впрост».

Сергій РАТУШНЯК:

«ТАК, Я ПОСТІЙНО РИЗИКУЮ. АЛЕ В РОЗУМНИХ МЕЖАХ»

***ПРО ВЛАСНИКА** синдикату «РИО» («Ратушняк и остальные»), куди входить 19 підприємств, можна сьогодні почути й прочитати різне. Від захоплених вражень до різко негативних оцінок. Як, зрештою, і про нинішнього мера Ужгорода. Бо то є один і той же чоловік — Сергій Миколайович Ратушняк. «Мене можна або ненавидіти, або сприймати з симпатією, — каже він сам. — Третього не дано. Тому в мене так багато ворогів, а ще більше — друзів». І додає: «Я дуже люблю Ужгород, у якому виріс. Я є фанатом свого міста».*

Мабуть, тому й обрали Сергія Миколайовича, тридцятирічного бізнесмена, мером Ужгорода і депутатом Закарпатської облради.

— Сімдесят років у нас і наших попередників виховували «класову ненависть» до багатих. Симптоми цієї ненависті доволі відчутно нагадують про себе і тепер. І ось ви, відомий на Закарпатті бізнесмен, перемагаєте на виборах — стаєте мером Ужгорода. Чи було це для вас несподіванкою?

— Щоб аж зовсім несподіванкою, то ні. Бо кожен з кандидатів на ту чи іншу виборну посаду завжди плекає надію перемогти. Бо інакше, образно кажучи, навіщо і город городити, втрачати здоров'я і час.

Та й багато хто мене в місті добре знає — я ж у ньому виріс. Але навіть не це, як я собі міркую, схилило шальки терезів на мою користь.

Я ніколи людей не обдурював, як і не загравав з ними. Кажуть, що в бізнесі можна обдурити лише раз — вдруге з тобою вже ніхто не захоче мати справу. Звісно, на виборах можна багато дечого наобіцяти. Але поміркуймо про інше. Чому не меншають списки кандидатів на різні виборні посади? Хіба там такі вже високі зарплати чи якісь величезні пільги? Ні.

— Але є реальна можливість у разі перемоги щось розподіляти, щось підписувати, зрештою, депутатська недоторканність...

— Ото і найголовніше, що немов магнітом тягне багатьох наших співвітчизників до керівного крісла. Бо щось там-таки перепадає. І, дивись, один збудував розкішну дачу, другий — одержав квартиру в престижному районі, третій — послав сина вчитися за кордон...

Я все це можу купити за власні, зароблені гроші. І тому від подачок не залежу. Отож і вільний у своєму виборі. Тому біле називаю білим, а чорне — чорним. Це, мабуть, і схилило виборців на мій бік.

Та й взагалі мають бути вироблені критерії, хто з бажаючих може претендувати, скажімо, на депутатський мандат чи посаду мера. Думаю, пошукачі повинні мати вищу освіту, не перебувати на обліку в психіатра, зрештою, мати певне майнове становище в суспільстві, що віддалятиме їх від пошуків «лівих» доходів.

А коли ви вже згадали про «класову ненависть», то маємо пам'ятати, що Закарпаття було чи не наймолодшою областю в колишньому Союзі. Більшовики прийшли сюди лише восени сорок четвертого року. Звісно, не обійшлося без горезвісних виселень, «розкуркулювань», але культ роботящого, тямковитого господаря тут зостався досі. І нині успішно відроджується.

— Нас критикують, — і, очевидно, справедливо, — за те, що в Україні надто повільно здійснюються приватизаційні процеси, особливо мала приватизація. А як це відбувається в Ужгороді?

— Малу приватизацію ми мали завершити три роки тому. Якби так зробили, то чимало нинішніх проблем просто не було б. Натомість три роки вивчають механізми цієї приватизації та інше. А мова ж іде про маленькі перукарні, павільйони та інші торгові точки.

І водночас величезні підприємства, які коштують сотні мільярдів карбованців, по суті, пограбовано. Ось чому наша мерія планує за два-три заходи виставити на аукціон близько ста об'єктів малої приватизації. За скільки їх куплять — мене не цікавить.

— Але, припустимо, універмаг, який реально коштує мільйони доларів, піде, скажімо, за п'ятдесят—сто тисяч «зелених».

— І нічого страшного. Я привітаю нового власника з такою вдалою покупкою. Бо мало вдало придбати об'єкт — треба ним ще й розумно скористатися. А ми, як я розумію, стоїмо на межі запровадження податку на нерухомість. Скажімо, одного відсотка, як у США. Певна річ, уже з реальної її вартості. Ось тут власник придбаного універмагу має внести в державну казну повною мірою, і так щороку...

— А коли йому не під силу такий податок?

— Не може сплатити — оголошуємо його банкрутом і продаємо власність іншому, який має гроші. А як ви гадали — паразитувати, наживатися за рахунок держави? До чого це призвело, ми добре бачимо.

Тепер, як і після жовтневого перевороту в Петрограді, йде перерозподіл державного багатства. Але хоч хто б ним сьогодні володів, воно, врешті-решт, опиниться у тих господарських руках, які зможуть ним найефективніше розпоряджатися.

— А як ви починали свій бізнес?

— Можна сказати — традиційно. Повернувся після закінчення політехнічного інституту в Ужгород, створив кооператив, де почали шити модні молодіжні речі. Справа пішла непогано — жодних проблем зі збутом ми не мали. І якщо на державному підприємстві інженер з моєю кваліфікацією одержував 150—180 рублів, то я заробляв щомісяця 60—70 тисяч. Так, я працював дерзновенно, ризиковано, можливо, нахраписто, але чесно.

— Вам не заздрили?

— Всяке траплялося. І заздрість також. Бо то, мабуть, одна з найзанедбаніших хвороб, на які хронічно слабує людство. У мене буквально не закривалися двері, одні перевіряючі відходили, інші приходили... Мене це, звісно, трохи дратувало, але я продовжував займатися своєю справою. Я дав сотням своїх земляків роботу і непоганий заробіток — і це мене підтримувало.

— Скільки робітники у вас заробляли?

— У п'ять-десять разів більше, ніж на благополучних державних підприємствах.

— І все ж таки згодом ви виїхали за кордон, хоча ваші бізнесові справи набирали дедалі швидших обертів.

— Так трапилося, що раптово помер директор великого заводу «Турбогаз». Нового керівника мав уже обирати колектив. На демократичних засадах. А на цей час до вісімдесяти відсотків виробництва «Турбогазу» працювало завдяки моїй фірмі — я вкладав у виробництво гроші, був, по суті, основним замовником. І ні для кого не було секретом, що на майбутніх виборах стану директором без особливих проблем.

Ось тоді і відчув на собі все невдоволення місцевої номенклатури. Доходило до різних провокацій, зв'язаних з бійками, злодійством і т.ін. Мені доволі чітко дали зрозуміти, що маю щезнути з міста, що я і зробив.

— Злякалися?

— Не так за себе, як за сім'ю, за майбутню дитину — дружина якраз ходила вагітною. Мене могли просто пристрелити і все списати на комерційно-бандитські «з'ясовування стосунків». Мовляв, не поділився з ними грошима — ось і прибрали.

— Невже не було іншого виходу, ніж виїздити за кордон?

— А чого ж? Був: платити щомісяця кілька тисяч рублів «данини» правоохоронним органам — і мене залишили б у спокої. Але я принципово не платив, хоч і мав чим, бо завжди працював чесно, бо ніколи не крав.

— Невже і рекету не платили?

— І тепер не плачу. А тоді рекету ще взагалі не було.

— В українській пресі з'явилися повідомлення, що основні свої гнізда мафія звила на Закарпатті.

— І то не видумки журналістів. Бачите, наша область межує з чотирма державами. А кордон завжди приваблює тіньові структури, бо тут порівняно легко можна заробити великі гроші на контрабанді.

— Яким чином ви як мер обласного центру ведете з цим боротьбу?

— З контрабандою?

— З мафіозними структурами взагалі.

— Для цього існують служба безпеки, шосте управління Міністерства внутрішніх справ, інші силові структури, яким держава виділяє відповідні асигнування.

Розгул рекету породжений зростанням тіньового капіталу, розшаруванням суспільства, зрештою, нашим недосконалим законодавством. Треба боротися з причинами, а не з наслідками. Тобто за нормальною законодавчою схемою, в тих напрямах, де процвітає рекет. Та вся біда в тому, що боротьба з рекетом сьогодні здебільшого імітується. Адже до цього причетні люди, які менше всього прагнуть такої боротьби.

— Чому?

— Бо в каламутній воді рибу легше ловити. Ось вони і зацікавлені матеріально, щоби цей правовий бедлам тривав якомога довше.

— Пане Сергію, чи не мучить вас інколи оте роздвоєння душі: з одного боку ви бізнесмен, а з другого — мер...

— На жаль, не без цього. Бо, з одного боку, я добре відчуваю себе як бізнесмен, розраховую на свої сили, на виробничий оборот власних фірм, — тепер він досяг майже п'яти мільйонів американських доларів щомісяця. А з другого, як мер нерідко перебуваю у безвиході. Бо не можу належно відремонтувати дороги і забезпечити місто водою. Я вже не кажу про те, щоби збудувати для наших бідних пенсіонерів чи багатодітних сімей безплатне житло. Це тепер просто нереально. І це мене найбільше мучить.

— Але ж у вас є вдосталь власних доходів.

— Для мене вдосталь, для моєї сім'ї... Але навіть вклавши в розвиток міської інфраструктури всі свої гроші, я далебі не вирішив би проблем своїх земляків.

Ось ми зупинили житлове будівництво, бо немає чим його фінансувати. Бо навіщо обдурювати людей, годувати їх обіцянками. Підприємства, акціонерні товариства, фірми, які мають гроші, звісно, будують і віддають належних десять відсотків зведеного житла міськвиконкому. Усім, чим можемо, намагаємося допомогти індивідуальним забудовникам. Але це, на жаль, не вирішує житлової проблеми.

Інша, не менш гостра, проблема, з якою ми зіткнулися, — це забезпечити людей роботою, дати їм заробити на шматок хліба. Безперечно, в Ужгороді, як і всюди, скорочується виробництво, особливо на підприємствах, які працювали для потреб військово-промислового комплексу. Куди подіти цих людей? Найперше вони потрібні у сфері побуту, в торгівлі, у малих приватних підприємствах.

— Ви чомусь не згадали туризм.

— Туризм потребує сьогодні величезних інвестицій. Бо, скажіть, хто з іноземців поселиться в готелі, де в дверях немає елементарної ручки, немає гарячої води, де запрані з дірками простирадла? Та й звідки взяти гарантію, що машину туриста на дорозі від кордону до цього готелю не зупинять з натренованими м'язами молоді негідники і не візьмуть з нього валютну «данину», а то й гірше — відберуть автомобіль. Отже, людина, яка себе поважає, — а в Європі люди, на відміну від наших, себе поважають, — до нас їхати відпочивати поки що не спішить.

Але туризм для нашого краю — то і робочі місця, то і надходження до бюджету. І за всяких умов маємо його розвивати.

— Сьогодні комунальні послуги приносять здебільшого збитки для підприємств, які їх пропонують. Я готова заплатити за проїзд в міському автобусі в два-три рази більше, але хочу, щоби він ходив регулярно, згідно з графіком. Як і за гарячу воду в квартирі, але хочу, щоби її подавали постійно. То, можливо, ліпше частково комерціалізувати комунальне господарство. Тобто деякі його підприємства, скажімо, найзбитковіші, передати в руки приватника?

— А ми до такого обов'язково дійдемо. Але як бути зараз з людьми, які не мають змоги платити вдвічі-втричі дорожче? Цю різницю треба покривати з місцевого бюджету, з різних благодійних фондів і т.ін. А кардинальний шлях — пожвавлювати економіку, яка забезпечить гідні зарплати і пенсії.

Треба й продавати ділянки під забудову. Але знову ж таки мають діяти певні стандарти, щоби ці райони не стали телефонізованим «шанхаєм». Тобто будинки повинні мати не менш як два поверхи і не менш як п'ять кімнат.

А гроші за продані земельні ділянки знову ж таки підуть на розвиток соціальної сфери міста.

— Ваше хобі?

— Воно в мене єдине — думати. Тому найбільше не люблю дурнів і лицемірів. А ще — пишу вірші. Для душі і найрідніших для мене людей.

— Ви належите до людей, які люблять ризик?

— Так, я постійно ризикую. Але в розумних межах, не втрачаючи голови. Правда, раніше траплялося, що йшов ва-банк.

— Що вам найбільше в житті допомагає домагатися бажаних результатів?

— Завжди собі кажу: я це повинен, я це мушу, бо ніхто за мене цього не зробить.

— Тобто віра в себе, в свої сили?

— І не тільки віра, а й наявність цих сил. Без них віра нічого не варта — вона перетворюється у шизофренічне самолюбство, яке знищує особистість.

Із мером розмовляла Марина ЧАУСОВА.

На знімку: Сергій РАТУШНЯК.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Доки писатимуть писанки — доти стоятиме Україна

УСЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ З ЯЙЦЯ

Традиції

***ВЕЛИКДЕНЬ** в українців завжди асоціюється з писанкою. І це зрозуміло. Розписане по-мистецьки великоднє яйце створює особливий святковий настрій і вкупі з паскою є основним атрибутом і символом Великодніх Свят. Про значення писанки у нашому житті добре сказано гуцульською приповідкою: «Доки пишуть писанки — доти буде світ».*

Але писанка — це й витвір мистецтва. Не випадково в Україні все найкраще завжди порівнюють з писанкою — «Дівчина як писанка», «Як писанка село». Та далеко не кожне розмальоване яйце можна назвати цим словом. Справжня писанка вимагає великого хисту, творчої наснаги, терпіння і копіткої роботи. А тому писати їх починають задовго до Великодня. Хто сам має хист до цього, а хто покладається на мистецтво писанкарів, яким наперед замовляє, скільки і яких писанок потрібно. Одним із таких майстрів є молодий коломийський писанкар Олег КІРАЩУК, з мистецтвом якого напередодні Великодня могли ознайомитися не лише мешканці й гості Івано-Франківська, де відкрито його персональну виставку писанок, а й кияни. Два дні тому в Українському домі відкрито родинну виставку Ступариків — Кіращуків «Як задзвонять усі дзвони». Серед писанок, «дряпанок», народного одягу, витинанок, іграшок із сиру, пасок мами Олега, відомої на Прикарпатті народної майстрині Марії Ступарик, сестри Жанни і братика Сашка найчільніше місце відведено мистецьким писанкам Олега Кіращука. З ним і розмовляє наш позаштатний кореспондент.

— Ваші писанки горять, мов сонце. Чому такі яскраві жовтогарячі кольори?

— То вплив тих майстрів, у яких я вчився. Це моя мама — відома народна майстриня Марія Ступарик і заслужений майстер народної творчості Дмитро Поджджук з Космача. А жовтогарячий колір — це важливий елемент у творчості космацьких писанкарів, мистецтво яких добре відоме далеко за межами України. Це колір самого сонця, без якого неможливе життя на землі.

— Коли вже так високо сягнули (аж до сонця), то спробуйте пояснити, чому така честь звичайному яйцеві? У чому живучість писанки, яка навіть у найважчі часи, коли жорстоко викорінювалося все національне, продовжувала радувати людей?

— Ab ovo (все починається з яйця), як говорили древні римляни. Очевидно, вся річ у тому, що здавна яйце вважалося символом зародження життя на землі. Справді ж бо, здається, нежива річ, а потримайте її якийсь час у певних температурних умовах, і з неї, зламавши окови, проклюнеться жива істота — пухнасте, золотаве, немов сонечко, курча. Саме тому люди й виокремили яйце. І прикрашати, розписувати почали, і використовували його спочатку, в дохристиянські часи, як символ весняного пробудження всього живого на землі, а пізніше — як символ Світлого Воскресіння Ісуса Христа, який, поборовши печать гробу, дарує людству вічне життя.

А щодо того, що ніхто не зміг викорінити народне мистецтво творення писанок, то це тому, що воно вічне, як вічне саме життя. Бо писанка — це своєрідний символ України, це те, по чому пізнають нас у світі.

— Але ж й інші народи розмальовують яйця...

— Так. Але ніде в світі це не стало окремим видом мистецтва, як в Україні і особливо в Гуцульщині, яка справді є центром світового писанкарства. Розвиток його в інших країнах світу великою мірою пов'язаний з українською діаспорою.

— З чим ви це пов'язуєте?

— З менталітетом українців. З їхнім розумінням і відчуттям краси, художнім смаком. Адже це стосується не лише писанок, а й художньої вишивки, ткацтва, гончарства, різьби по дереву, інших народних промислів. Саме в писанці, як у краплі води, віддзеркалився високий рівень мистецтва українського народу, його здатність стилізувати й утворювати всілякі символи й орнаменти, яких так багато є на писанках.

— Назвіть основні з них.

— Група символів і орнаментів, найбільш поширена на наших писанках, уособлює різнорідні знаки Всесвіту і, зокрема сонця. Сонце, як центр Всесвіту, є носієм світла і життя. Бог — це світло, а тому й сонце є символом Бога, передусім Ісуса Христа. Хрест є символом Всесвіту, трикутник — символ вогню, дерево життя — символ небесної осі й скарбниця життя, блискавка — знак небесного вогню. Зоря — знак неба, спіраль — космосу, безкінечник (хвиляста лінія) символізує нескінченність життя. Особисто я люблю писати оленя, який є символом правильного шляху, дороговказу. Ось як, приміром, на цій писанці, яку я вам дарую.

— Щиро дякую! Сподіватимуся, що цей олень допоможе мені знайти свою дорогу.Але невже в кожній писанці закладено якийсь зміст, як у цій, що в моїй руці?

— Обов'язково. Писанку, написану справжнім майстром, можна «читати» як книгу. Кожний символ, кожний знак, кожна рисочка про щось промовляють. Тому, коли даруєте комусь писанку, враховуйте це.

— А хто кому й коли має їх дарувати?

— На Великдень дівчата дарують писанки хлопцям, хрещені батьки — похресникам. Дарують їх і старшим людям — за простибіг.

— Великдень без писанки — не Великдень. А які найбільш поширені великодні обряди, пов'язані з писанкою, є в нашого народу?

— Передусім посвячення паски, яєць, інших традиційних великодніх страв. Писанка, «дряпанка», крашанка чи просто яйце, які кладуть у кошик для свячення, мають бути свіжі й повні. Порожні, а також підробки не можна святити. Після повернення з церкви, починаючи великодні розговіння, ціла родина ділиться одним свяченим яйцем, яке кожен має скуштувати. Така урочиста хвилина об'єднує всю родину. Свячена писанка, за повір'ям, має особливу магічну силу. Її кладуть під образи, в серванти. Писанки закладають в підвалину під час будівництва нової хати (на щастя!), закопують у землю на городі (щоб добре росло!). Є багато інших цікавих обрядів.

— Що ви бажаєте людям своїми писанками?

— Добра, щастя і любові!

З писанкарем розмовляла
Христина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківська область.

Великодній тлумачний словничок

Писанка (галунка) — куряче яйце, покрите різнобарвним орнаментом, розписаним з допомогою воску і «дряпанок». Як декор, їх також виготовляють з дерева, рідше з глини — фаянсу. Розписують писанки різноманітним орнаментом: геометричним, рослинним, тваринним. Дуже рідко зображають людські постаті. Писанка (яйце) символізує джерело життя всього живого. Гарно розмальовану писанку дарують членам сім'ї, гостям під час христосування. Малюнки на шкаралупині яєць — це таємничі символи, пов'язані з давніми, магічними землеробськими обрядами. Ось деякі з них: Безконечник — це хвилястий орнамент, зображав, мабуть, воду, хвилі, море. У безконечника немає ні початку, ні кінця. Знак Поля — символ родючості засіяного поля і продовження людського роду. Знак Сонця, зірок присвячувався небесним світилам. Трикветь, круторогі — означає сонце, що рухається. Кінь, за повір'ям, рухав Сонце, небо. Тому зображення коня завжди поєднувалося із сонцем.

Крашанка — куряче яйце, розмальоване в один колір. На початках фарбували кров'ю або у колір крові, використовували для цього також лушпиння цибулі тощо. Яйце як початок усього живого стало символом Воскресіння Ісуса Христа і вважається давнім, передхристиянським елементом великодного обряду.

ЗБИРАВ ДИВАК СКАРБИ НЕТЛІННІ

Обереги

Жив у буковинському селі Виженці дивак. Бог обдарував його багатьма талантами. То він умів чудово різьбити — у багатьох музеях України, дальнього й ближнього зарубіжжя експонуються ажурні, витончені тарелі цього чоловіка. Коли надокучала різьба, сідав за ткацький верстат і творив не менш привабливі килими. До всього ще й займався тисненням на шкірі — вимайстровував неперевершені гуцульські череси і тобівки. Пригадуєте епізод з кінострічки «Білий птах з чорною ознакою» — брати Дзвонарі (їх там зіграли Іван Миколайчук та Богдан Ступка) косять отаву на піднебесній карпатській кичері? На них оздоблені капселями та орнаментом широкі пояси. Це теж робота дивака з Виженки.

А ще цей талановитий гуцул писав писанки. І теж неперевершені — ці маленькі дива тепер можна побачити в музеях США, Канади, Австралії, Росії...

Їхні орнаменти ще й тепер зберігають первозданну свіжість барв. Таке враження, ніби митець щойно пройшовся писаком по тлу яйця.

Свої писанки він майже не розмальовував аніліновими фарбами. Більшість барвників виготовляв самотужки. Підручний матеріал завжди був поряд — хата митця тулиться до карпатських грунтів, а там у кожній ростиночці — своя барва, тільки зумій узяти її. Жовту фарбу виготовляв з кори та гіллячок дикої яблуні, із золотого ренета — рожеву, з підбілу — чорну, з бузини — фіолетову, з грушевої кори — коричневу...

Щоби барви не вигорали, були насичені, за тими ж народними рецептами вимочував яйця в діжковому борщі, розчині з грису, материнки. Фарби розводив лише луговою водою, як це робили його діди й прадіди.

А ще наш дивак був непосидющою людиною . Щонеділі або в свята брав на плече тобівку зі шматком житнього хліба й куснем сала і, неначе новітній Сковорода, бродив по навколишніх селах, ярмарках, навідувався до поважних гуцульських майстрів і майстринь або просто до гречних людей. І завжди вертався з таких мандрівок чи то з писанкою, чи то з обривком старовинної вишивки, чи з мосяжним виробом. З них і започаткувалася приватна колекція автентичного народного мистецтва, що згодом переросла в розкішний домашній музей.

Найбільшу частку його експозиції становлять писанки, адже їхній збирач понад усе любив ці неперевершені мистецькі вироби. Понад п'ять тисяч маленьких рукотворних сонць з усіх регіонів України знайшли притулок під дахом цієї гостинної хати. Майстра та його колекцію можна сміливо заносити до Книги рекордів Гіннесса, бо ніде в світі немає стільки писанок, як у виженківського дивака.

Він добре знав, що вік мальованого яйця короткий, і вважав це великою несправедливістю. Така краса має довго чарувати світ, бути її вічним набутком. І митець шукав рецептів порятунку писанки. Божа іскра й тут осінила його мудре чоло. Він придумав дивовижно просте рішення для збереження писанки від тлінності. Дивак розрізав яйце звичайним склорізом на дві половинки, очищав від залишків — жовтка й білка (саме вони псують шедеври зсередини), намащував їх внутрішню частину клеєм ПВА і на цей шар насипав дерев'яні опилки. Коли маса тверднула, половинки знову склеював і покривав прозорим лаком. Писанку в такому панцирі можна кидати на долівку — не розіб'ється! А барва під шаром лаку зберігається десятки літ.

Фахівці назвали це маленькою революцією в музейному ділі. Неспроста державний комітет колишнього СРСР у справах винахідництва визнав спосіб буковинського митця винаходом і зареєстрував його.

Після цього про писанкаря заговорили як про реставратора-новатора, почали запрошувати для продовження віку писанок до Ермітажу, Львівського музею народної архітектури і побуту, до коломийського музею «Гуцульщина»...

Цією талановитою людиною був Михайло Корнилович Фірчук. Пишу «був», бо митець уже упокоївся в Бозі, переступив поріг вічності. Він, без сумніву, посяде своє почесне місце в матрирологі видатних буковинських майстрів народної творчості. Але турбує інше — осиротіло царство писанок, не менш унікальних вишивок, набуте подвижником. Кому дістанеться воно в спадок, чи зможуть милуватися на нього численні шанувальники, чи збережемо його для нащадків?

Ця тривога — не виплід творчої уяви, не естетське розпатякування. З болем повідомляю, що частку писанок з колекції Фірчука (слава, Богу, незначна) поцупили з колишнього музею народного мистецтва. То де ж гарантія, що решту скарбу не спіткає така сама доля?!

Але втішає добра вість, яка надійшла недавно з Вижниці від місцевого керівництва. Влада запевняє, що музей Михайла Фірчука неодмінно народиться, що його скарбам не дадуть пропасти. А що хата небіжчика затісна для цього розмаїтого багатства, то Вижницька райрада народних депутатів вирішила віддати під музей простору будівлю з державного фонду. Отже, будемо сподіватися, що писанкове царство незабаром справить новосілля , що Україна матиме ще один унікальний осередок народного мистецтва.

Василь БАБУХ.
Чернівецька область.

Ведучий рубрики — Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ. Тел.441-86-44.

туристичне бюро **УКРАЇНА**
Тел. (044) 227-0662
227-2413
227-6783
Киев,
ул. Саксаганского, 43

ИТАЛИЯ от 400$

Венецианская ривьера, Лидо ди Езоло
— авиаперелет Киев-Триест-Киев; ТУ-134;
— проживание: гостиницы ***, аппартаменты;
— питание: завтрак, ужин;
— экскурсии: Венеция, Падуя, Верона, Флоренция, Рим, озеро Гарда;
— ближайшие заезды: 20 мая

ИСПАНИЯ от 475$

Коста Брава, Бланес
— авиаперелет Киев-Жирона-Киев; ТУ-154;
— проживание: гостиницы ***;
— питание: завтрак, обед, ужин;
— экскурсии: Барселона, Жирона, коррида, музей Дали;
— вылет по вторникам

ТУРЦИЯ от 395$

Анатолия, Кушедасе
— авиаперелет Киев-Измир-Киев; ТУ-154;
— проживание: гостиницы ****, *****-de Lux
— питание: завтрак, ужин;
— экскурсии: Измир, Эфес, заповедник Памукале;
— ближайшие заезды: 20 апреля

БОЛГАРИЯ от 320$

Золотые пески, Албена
— авиаперелет Киев-Варна-Киев; авиакомпания Балкан;
— проживание: гостиницы **, ***;
— питание: завтрак, ужин;
— вылет по понедельникам и четвергам

ЕГИПЕТ от 695$

Каир, Хургада
— авиаперелет: Киев-Каир-Киев, Киев-Хургада-Каир на самолете Боинг 767 авиакомпании Египетские авиалинии;
— проживание: гостиницы ****, *****;
— питание: завтрак, ужин;
— экскурсии: осмотр пирамид, сфинкса, музей Египта
— вылет по понедельникам

ЭМИРАТЫ от 582$

— авиаперелет Киев-Шарджа-Киев; ТУ-154;
— проживание: гостиницы ***, ****, ****;
— питание: полупансион;
— вылет по понедельникам

Региональные представительства:

Винница (0432) 32-36-02;
Горловка (06242) 7-42-17, 4-01-21;
Днепропетровск (0562) 45-45-94, 44-10-73;
Донецк (0622) 90-14-78, 55-03-43;
Житомир (0412) 22-49-56, 37-35-97;
Запорожье (0612) 63-83-30;
Ивано-Франковск (03422) 3-71-09, 3-23-47;
Кировоград (0522) 24-24-10;
Кременчуг (05366) 2-01-63;
Кривой Рог (0564) 44-88-71;
Красный Луч (06432) 2-22-45, 3-12-32;
Львов (0322) 79-91-19;
Луганск (0642) 53-63-59, 52-20-71;
Мукачево (03131) 2-10-46, 2-69-49;
Николаев (0512) 35-98-28, 36-21-74;
Ровно (0362) 22-07-12;
Симферополь (0652) 27-55-00, 25-45-18;
Севастополь (0692) 52-53-51;
Тернополь (03522) 5-37-33;
Ужгород (03122) 3-61-63, 3-63-73;
Хмельницкий (03822) 9-27-38;
Харьков (0572) 22-81-32;
Херсон (05522) 627-06;
Черкассы (0472) 47-43-75;
Черновцы (03722) 2-67-01, 2-80-28;
Чернигов (04622) 4-25-29, 7-27-97;
Ялта (0654) 32-30-64

Інформація про випуск інвестиційних сертифікатів

закритого акціонерного товариства Українського інвестиційного фонду «Київінвестфонд»

I. Загальні відомості про інвестиційний фонд

1.1. Найменування, тип: закрите акціонерне товариство «Український інвестиційний фонд «Київінвестфонд»; коротке: Український інвестиційний фонд «Київінвестфонд» (далі по тексту фонд); тип — закритий інвестиційний фонд.

1.2. Фонд зареєстровано у виконавчому комітеті Старокиївської районної Ради народних депутатів Києва 2.12.94р. (свідоцтво про реєстрацію № 22925572). Статутний фонд 2 000 000 000 (два мільярди) карбованців. Місце знаходження: 252004, м.Київ-4, вул.Рогнединська, 1/13.

1.3. Банківські реквізити: р/р № 3467506 в АК банку «Будмбанк», МФО 300045.

II. Інвестиційна декларація

2.1. Мета інвестиційної діяльності фонду: одержання доходу від інвестиційної діяльності у сфері спільного інвестування.

2.2. Предмет інвестиційної діяльності фонду: здійснення спільного інвестування шляхом емісії цінних паперів та їх розміщення.

2.3. Формування інвестиційного портфеля фонду: будівництво, об'єкти конверсії, зв'язку та телекомунікацій, приватизації, агропромислова галузь, легка та харчова промисловість, інші галузі, що не потребують довгострокових капітальних вкладень.

2.4. Фонд не має права: випускати облігації та векселі; придбавати більш як 5 відсотків цінних паперів одного емітента та інвестувати понад 10 відсотків своїх цінних паперів у одного емітента, крім інвестування в облігації внутріщніх державних позик, зобов'язання державної скарбниці та інші цінні папери, одержання доходів, за якими гарантовано урядом України; тримати в цінних паперах менш як 70 відсотків активів інвестиційного фонду; купувати інвестиційні сертифікати іншого інвестиційного фонду чи інвестиційної компанії; займатися представницькою діяльністю з приватизаційними паперами; брати банківський кредит; здійснювати інвестиції у цінні папери, емітентом яких є афілійована особа інфестиційного фонду; видавати майнові гарантії, забезпечені майном фонду, для третіх осіб, укладати договори застави; придбавати цінні папери повних та командитних товариств; створювати будь-які спеціальні та резервні фонди.

2.5. Прибуток фонду підлягає розподілу між засновниками та учасниками у вигляді дивідендів, які сплачуються через депозитарій один раз на рік після офіційної об'яви про термін сплати на підставі розрахунку, затвердженого загальними зборами засновників. На отримання дивідендів мають право засновники та учасники, які придбали відповідно акції та інвестиційні сертифікати не пізніш ніж за 30 діб до офіційно оголошеного терміну їх сплати. Дивіденди не сплачуються за акціями та інвестиційними сертифікатами, які знаходяться на балансі фонду.

2.6. Виплата дивідендів здійснюється за результатами роботи за рік за місцем розташування фонду, його філій (представництв) через депозитарій та його агентів. Для виплати дивідендів використовується весь чистий прибуток фонду. Розмір дивідендів, що виплачуються на один інвестиційний сертифікат, дорівнює розміру дивідендів на одну акцію засновника. Фонд не гарантує учасникам фіксований розмір дивідендів.

III. Інвестиційні сертифікати

3.1. Інвестиційні сертифікати випускаються на загальну суму 30 000 000 000 (тридцять мільярдів) крб., в кількості 600 000 штук. Номінальна вартість одного інвестиційного сертифіката 50 000 крб., категорія — на пред'явника. Початок продажу інвестиційних сертифікатів через два дні після офіційної публікації.

3.2. Інвестиційні сертифікати продаються за кошти й приватизаційні папери і можуть вільно перепродуватись. Інвестиційні сертифікати на початку продажу реалізуються за їх номінальною вартістю. Максимальна кількість інвестиційних сертифікатів, дозволених для придбання одним інвестором, встановлюється у розмірі до 10 відсотків від загальної суми емісії.

3.3. Викуп інвестиційних сертифікатів здійснюється після закінчення терміну діяльності фонду за ціною, яка дорівнює вартості чистих активів. У разі ліквідації фонду, якщо вартість майна у розрахунку на один інвестиційний сертифікат нижча за його номінальну вартість, різниця власникам сертифікатів покривається за рахунок коштів засновників.

IV. Засновники фонду та їх частки у статутному фонді

Фірма «Київінвест» — 35,5%;
АКБ «Укрсоцбанк» — 15,0%;
ТОВ «Київінвестсервіс» — 15,0%;
АТ «Сау-траст» — 15,0%;
Правнича фірма «Юріс» — 5,0%;
АТ «Українські цінні папери» — 5,0%;
Страхова компанія «Сфера» — 5,0%;
Фізичні особи — 4,5%.

V. Органи управління фонду

5.1 Загальні збори засновників.
5.2. Спостережна рада фонду:
Малишевський Г.Д. — президент фірми «Київінвест»;
Гордійчук Г.О. — президент Української корпорації «Укрбуд»;
Нос М.І. — голова правління АКБ «Укрсоцбанк»;
Дронь А.А. — народний депутат України;
Ушацький С.А. — генеральний директор товариства «Сау- траст»;
Беркута А.В. — перший заступник голови Держкоммістобудування України;
Оскольський В.В. — президент Української фондової біржі;
Шевальов В.М. — заступник голови Київміськради;
Поляков О.А. — директор департаменту Фонду державного майна України;
Оніщук М.В. — президент правничої фірми «Юріс»;
Шевченко В.Г. — президент ІФ «Київінвестфонд».

VI. Інвестиційний керуючий фонду

Інвестиційним керуючим фонду є товариство з обмеженою відповідальністю «Скарб» ЛТД. Юридична адреса: 252004, Київ-4, вул. Рогнединська, 1/13. Зареєстровано у виконавчому комітеті Старокиївської районної Ради народних депутатів Києва 15.12.94 р. (свідоцтво про реєстрацію № 22925715). Банківські реквізити: р/р № 3467111 в АК банку «Будмбанк», МФО 300045. Дозвіл Міністерства фінансів України на здійснення діяльності з випуску й обігу цінних паперів № 585 від 24 лютого 1995 р.

VII. Депозитарій фонду

Депозитарієм фонду є акціонерно-комерційний банк розвитку промисловості будівельних матеріалів АК «Будмбанк». Юридична адреса: 252034, Київ-34, вул. Володимирська, 24. Банківські реквізити: р/р № 700161202 в Регіональному управлінні НБУ Києва та Київської обл., МФО 300045. Дозвіл Міністерства фінансів України на здійснення функцій депозитарія № 74 від 18 жовтня 1994 р.

VIII. Аудитор фонду

Аудитором фонду є аудиторська фірма «Аудитінвест». Юридична адреса: 252167, Київ, вул.М. Раскової,23, р/р № 2467468 в АК банку «Будмбанк», МФО 300045. Ліцензія на аудиторську діяльність серія АБ № 000264 видана Аудиторською Палатою України 21 липня 1994 р.

Інформація про додатковий (третій) випуск інвестиційних сертифікатів закритого акціонерного товариства «Інвестиційний фонд «Достаток»

Інвестиційний фонд «Достаток» — закритий фонд, створений для акумулювання приватизаційних коштів громадян для подальшого їх інвестування в найбільш перспективні галузі української економіки.

Юридична адреса фонду: Україна, Київ, вул. Хрещатик, 26.

Предметом діяльності фонду є випуск інвестиційних сертифікатів, їх обмін на приватизаційні папери громадян або реалізація за кошти громадянам та юридичним особам; спільне інвестування в цінні папери та об'єкти приватизації.

Фонд випускає іменні інвестиційні сертифікати номінальною вартістю 50.000 (п'ятдесят тисяч) карбованців у кількості 600.000 (шістсот тисяч) штук на загальну суму 30.000.000.000 (тридцять мільярдів) карбованців. Інвестиційні сертифікати пропонуються у продаж за ціною не нижче їх номінальної вартості. Запланований курс одного інвестиційного сертифіката на початок продажу — номінальна вартість.

Місце реалізації: Київ, Спортивна площа, 1 та агентська мережа за угодою.

Телефони: 224-50-61, 221-55-83.

Компанія ФІН-МАРК
проводить у Донецьку виставку продукції Італії
«ДІЛОВА ЗУСТРІЧ»

Виставка відбудеться 5 — 6 травня 1995 року
в приміщенні Молодіжного палацу «ЮНІСТЬ» за адресою:
340048, Донецьк-48, вул.Челюскінців,189.
Тел. (0622) 55-55-11, факс (0622) 55-82-88.
Час роботи: 10.00 — 16.00 (для спеціалістів);
16.00 — 18.00 (для всіх бажаючих).

ПРОДУКЦІЯ:

- кавоварочні машини еспресо та капучино, кавомолки, посудомиючі машини;
- машини для сфери громадського харчування: скиборізки, картоплечистки, контактні грилі, машини для переробки овочів, столові кутери;
- м'ясопереробне обладнання: м'ясорубки, стрічкові пилки, міксери для м'яса, машини для начинення ковбас;
- багатоцільові холодильні вітрини, холодильні камери, системи центрального охолодження, комплектуючі вузли для торговельних точок всіх видів;
- машини для виробництва макаронних виробів, варочні машини;
- обладнання та печі для піцерій;
- автомати для розливу напоїв з попереднім та наступним змішуванням, охолоджувачі та градирні для безалкогольних напоїв, пива, вина, соків;
- вина, бренді, віскі, горілка, макаронні вироби;
- піна для ванн, піна для душу, гель для волосся, дезодоранти, лак для волосся, креми, шампуні;
- засоби для миття посуду, пральні порошки;
- жіночі колготки;
- обладнання та електронагрівальні елементи для печей, пральних машин, посудомиючих машин, кавоварок і т.п.;
- обладнання для виробництва металевого профілю (профілі для дахів та стін, панелі з піноізоляцією, профілі для віконних та дверних рам, металеві профілі для меблів та полиць).

Державна податкова Інспекція по Дзержинську, Донецької обл. (вул. 50 лет Октября, 6) повідомляє, що в арбітражному суді Донецької обл. (Донецьк, вул. Радянська, 8, порушено справу N 246/5-24 про визнання банкрутом малого колективного підприємства «Доля» (Дзержинськ, п.Новгородське); р/р 468759 у АК Укрсоцбанк Дзержинська.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця зі дня опублікування оголошення.

Заяви з майновими претензіями до боржника, а також документи, які їх підтверджують, мають бути направлені до арбітражного суду в місячний термін зі дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Херсонської області (Херсон, пров. Ушакова, 47) 17 березня 1995 року порушив справу ном. 1/6-0 про банкрутство колективного сільськогосподарського підприємства «НИВА».

Юридична адреса та банківські реквізити колективного сільськогосподарського підприємства «НИВА»: Нова Каховка Херсонської області, вул. Першотравнева, 26;

розрахунковий рахунок 000400701 у Новокаховському відділенні АПБ «Україна».

Заяви кредиторів та санаторів приймаються арбітражним судом у місячний строк зі дня опублікування оголошення.

Фирма
«Вена»
продает
стеклоткань и стеклосетку
различных марок.

Возможна доставка.

Тел. в г. Чернигове:
(04622)
7-32-62, 7-38-29.
Факс 7-25-87

НВАТ «Плесо»
виготовляє та реалізує
КРІСЛА
для глядацьких залів

293720, м. Дрогобич, вул. Індустріальна, 3.
Тел. (032-44) 3-71-60.
Факс 3-89-05.

Арбітражний суд Київської області (252033, м. Київ, вул.Жилянська, 58 Б) порушив справу № 35/7 про визнання банкрутом Експериментального центру творчості молоді — МП «Торнадо».

Юридична адреса боржника: 255700, м.Ірпінь Київської області, вул.Леніна,4-а, р/р 468668 в Подільському філіалі АБ «Інко», м.Києва МФО 321400.

Претензії можливих кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Організація реалізує:
Автошини та акумулятори
тел./факс:
(044) 244-30-07
244-30-77.

Анатолій ЄГОРОВ:

«Українські Робін Гуди були, є і будуть»

***НЕЩОДАВНО** в англійському місті Бірмінгемі відбувся черговий чемпіонат світу зі стрільби з лука, на якому блискуче виступила збірна жіноча команда України. Йдучи до цього успіху, наші дівчата у винятково напруженій боротьбі вибили із змагань господарів лукодрому — гонорованих англійок, а згодом і француженок. У фіналі вони мірялися силами зі збірною Росії і теж перемогли її, заодно встановивши й світовий рекорд.*

Ця подія з невідомих причин чомусь була обійдена українською пресою. Між тим, вона має неординарне значення, оскільки українські лучниці вперше здобули титул чемпіонок світу, ще й зі світовим рекордом. Водночас перед нами відкривається перспектива гідно репрезентувати цей вид спорту на майбутніх Олімпійських іграх в Атланті.

Чемпіонками світу, окрім львів'янки Наталії Білухи, стали дві чернівчанки — Тетяна Мунтян та Ліна Герасименко, вихованки відомого буковинського тренера, заслуженого тренера України Анатолія ЄГОРОВА.

— Це — випадковість, подарунок фортуни чи ще якась чудасія? — запитав я в авторитетного фахівця.

— У спорті, зокрема в стрільбі з лука, що вважається украй складною дисципліною, чудес не буває. Високі титули, світові рекорди здобуваються каторжною, я б сказав — подвижницькою працею.

Спортивний талант — це теж Божий дар. Як, скажімо, неповторний голос нашого славного земляка Дмитра Гнатюка. Але талант, Божа іскра — то лише ознаки обдарованості, вони — як коштовне каміння, котре треба огранити, звільнити від зайвини, щоб воно стало гідним людського подиву.

Так само з моїми вихованками Танею Мунтян та Ліною Герасименко. Кожна з них по шість-десять років ішла до чемпіонського звання. Можете собі уявити, скільки витрачено за цей час фізичних і моральних зусиль, скільки спалено нервових клітин, аби приборкати неслухняний, важений для тендітних дівочих рук снаряд, вигострити зір для влучної стрільби! Я схиляю голову перед самозреченістю своїх вихованок, і взагалі перед усіма учнями нашої школи.

— Чи вірите ви, що в стрільбі з лука українські спортсмени доможуться ще вищих показників?

— Історія свідчить, що українці завжди добре володіли луком. Він вірно служив і нашим далеким пращурам, і в часи княжої доби, добре стріляло з нього наше славне козацтво. На українській землі пройшов і перший чемпіонат зі стрільби з лука. Було це в тридцятих роках цього століття у Львові. Правда, цей факт уперто замовчувався радянською пропагандою.

У Львові в часи існування СРСР на базі місцевого інституту фізкультури започатковувалася й утверджувалася школа вітчизняних лучників. Там готувалися чудові тренерські і спортивні кадри з цього виду спорту, там, до речі, було виготовлено й один з перших у Радянському Союзі луків.

Українські стрільці тривалий час були чемпіонами Спартакіади народів СРСР.

Десятки українських фахівців тренують нині збірні команди країн Європи і Азії. Віктор Содорук працює з італійськими лучниками, Володимир Єшеєв — з португальськими, Віктор Лахтер — з німецькими.Чимало наших тренерів запрошено до Ізраїлю.

Ряд спортсменів-лучників виступає за збірні Франції та Нідерландів, оскільки прийняли громадянство цих країн.

Не рахуватися з цим не можна. Ми були й залишаємося державою видатних лучників. Треба лише, щоб вона уміло користувалася цим потенціалом, по-материнськи плекала молоду стрілецьку поросль. І результати не забаряться.

— Анатолію Івановичу, звання чемпіонок світу дає нашим дівчатам право без участі у відбіркових змаганнях потрапити на Олімпіаду в Атланту?

— У спорті нема привілеїв і поблажок. Навіть і для титулованих персон. І початківець, і чемпіон мусять постійно проходити перевірку боєм, відстоювати здобуті звання в поєдинках найвищого рангу. Олімпіада тут не виняток. До речі, умови відбору на ці змагання цього разу надзвичайно суворі. Щоб потрапити в Атланту, треба здобути спеціальну ліцензію, тобто перемогти або стати призером у найбільш престижних попередніх турнірах, в яких беруть участь сотні спортсменів. Два з них відбудуться найближчим часом у Швейцарії та Індонезії.

Без ліцензії дорога в Атланту закрита. Та ми до конкуренції готові. Але може статися, що нам знову поставлять підніжку економічні негаразди. До Швейцарії ми ще, скажімо, поїдемо на власні кошти. А от на відбіркові змагання до Індонезії — це дороге задоволення. Між тим, у Джакарту треба було б навідатись, оскільки там для учасників передбачається значно більше ліцензій, аніж у Швейцарії.

— Це ви говорите про членів збірної. Але ж у вашій школі є й багато обдарованої молоді, якій теж треба випробувати себе в горнилі змагань. Хто опікується ними?

— Справді, у нас підростає багато талановитих лучників. Вони вже встигли заявити про себе на багатьох змаганнях європейського й світового рангів. За останні роки, приміром, наші юніори здобули вісімнадцять різноманітних кубків, кілька комплектів золотих, срібних і бронзових нагород. Крім того, Наталка Ковтюк та Ірина Максимова стали авторами юніорського світового рекорду на чемпіонаті світу в Італії. До речі, дівчата вперше брали участь у таких змаганнях. І, як бачите, не підвели.

Щоправда, треба визнати: з поїздками на ці турніри були чималі проблеми. Нам постійно бракувало коштів, транспортних засобів. Інколи допомагала Чернівецька обласна Рада народних депутатів. Але ж так весь час тривати не може. Міністерство у справах молоді і спорту ігнорує нас. У нього одна порада: шукайте спонсорів і їдьте куди вам заманеться.

Нам важкувато з інвентарем, екіпіруванням спортсменів. Соромно дивитися, як наші юніори піднімаються на п'єдестал пошани в поношеному взутті у простенькій одежі.

Функціонери міністерства знають про це, але чомусь нічого не роблять, аби потурбуватися про цих діток, які в недалекому майбутньому стануть гідними повпредами українського спорту на світових аренах .

— Чи є якийсь солідний опікун у вашої школи, чи, скажімо, відчуваєте ви невелику підтримку з боку владних структур?

— Бізнесмени відмовчуються. Влада теж. Приміщення школи ремонтуємо власноручно. Сплачуємо державі колосальні суми за комунальні послуги. Своїми силами збудували й лукодром.

Зголосилося підтримувати нас лише мале підприємство «Золоте яблуко». Займаючись бізнесом, воно вирішило частку своїх коштів виділити для утримання школи, зміцнення її матеріальної бази. І ми віримо в цю структуру, оскільки до її складу входять колишні спортсмени, люди, що знають наші проблеми. До речі, «Золоте яблуко» вже оплатило поїздку наших лучників на змагання до Нідерландів.

— Як у таку скруту ви все-таки вберегли свою школу, не розгубили її доброї слави, традицій?

— І діти, і дорослі лучники тримаються на тому, що ми працюємо на засадах професіоналізму. Завдяки власній методиці та кращим досягненням світової тренерської науки школа стала справжньою кузнею спортивних кадрів.

Працюю я у парі з своєю дружиною Наталею. Вона займається виключно з дітьми, а з часом передає їх у мою групу.

У нашій школі постійно навчається 75 — 80 хлопчиків та дівчаток. І всі вони дорогі й близькі нам. Якщо хтось із них не став маститим, титулованим лучником, то він нічого не втратив, ставши фізично й розумово розвинутою людиною. Ми не залишили ці душі на поталу вулиці, не дали потрапити під вплив сумнівних компаній. І це для нас не менша радість, ніж від того, коли наш вихованець здобуває Україні спортивну славу.

Вів розмову
Василь БАБУХ.

Олександр НОВИЙ, *журналіст*

Продовжуємо цикл публікацій, в основі яких — бесіди з народознавцем Гарафиною МАКОВІЙ

(Початок у номерах за 7, 11, 18, 25 березня, 1, 8, 15 квітня)

ЦВИНТАР

Буває, досить, подати за упокій такої-то душечки два чи три яблучка бідним коло церкви і у дитини зникають лімфовузли. Це коли покійник не розкаявся у своїй злобі перед смертю, пішов з нею у ямку.

Коли для омивання душі зроблено те, що показано на молитву, чи буде зроблено, мені постає картина: архангели Гавриїл та Михаїл перерізують канати зв'язку душі і тіла, ті канати, які затримують душу при відході, тягнуть її униз. Відтак душа (як жива людина) затягується у найближче від гробу сміттєзвалище: раз — і немає. Зникає десь під землею і вибулькує на найближчому водоймищі. По-моєму, бруд, підземелля очищають душу від всього земного, а вода дає їй нову снагу, очищення. Часто буває ще бій у повітрі: за нею полюють потвори, дракони та святий Юрій, архангели Михаїл, Гавриїл їх відсікають. Це значить, що не все ще вимито, не все знято. Душа з'являється там, де лишала по собі скверну. Просить прощення на могилах рідних: дружини, матері, у сусідів, з якими не налагодила доброзичливі стосунки за життя. Йде часом (переноситься) і в далекі краї, де лишила по собі недобру славу: мовби вибулькує то тут, то там... Часто б'є поклони біля підніжжя Храму, якщо любила клястися чи божитися задарма, оскверняла якимось нехлюйством святиню. Знову останній рев чудовиська — і вона на руках Богоматері. Здіймаються над церквою, зникають. За деякими душами опускається Сам Христос. Коли людина була доброю, не чинила нікому зла, а на свій якийсь гріх намотала гріхи предків.

Біди у живих, що мали нещастя із того засміченого коріння, припиняються. І була б це дуже гарна фантастика, якби людина у Зошиті відгуків не нотувала: «Звідки жінка знає, де у нас біля цвинтаря найближче сміттєзвалище... Звідки знає, які у нас річка чи озеро... Звідки знає, яка у нас церква і як довкіл?..»

Ми бездумно потоптали існуючі знання про розлуку душі із тілом, тяжко зневажили тих, хто відійшов, розучилися вірити в існуючі реалії, сприймаючи їх як казки. А згадаймо традиції предків: захворіла людина — ішли до неї рідні, знайомі. В селі — то все село. Прощатися. Може, чимось образили, щось подумали грішне, сказали... Бо де зло, там нема Бога, тобто світла, а де нема світла — там пітьма, — пояснюють старенькі.

Тож коли ми про когось недобре подумали, сказали, чи комусь зло зробили, ми ніби перев'язалися з тою людиною мотузкою пітьми. І коли її душа буде відходити у інший світ, якщо ми не розірвемо ту мотузку щиросердним каяттям, вона тягнутиме нас за собою.

Чи в церкві: відспівує священик душу, що готується на відхід. Під кінець столовує останнє цілування. В селі все на видноті і можна було побачити, що підходили цілувати покійника і нетутешні люди. Хто мав колись погані стосунки з покійним — поспішав розв'язати їх, перервати оте чорне мотуззя.

Ми мало у що віримо, але, на жаль, за моїми спостереженнями, якщо ти щось недоброго мав з тим, хто відійшов, і не зняв того розкаянням, — буде тягнути тебе за собою: починається ряд бід, хвороб, нещасть, катастрофи.

Є на Чернівеччині Глибоцький район. Жінка: «Вмирають онуки одне за одним, зять покинув дочку, мотивуючи, що вже не може смертей тих зносити...»

Беру на молитву, чую: «Жінко, онуки твої йдуть з твого кореня, несуть твою основу, а ти зневажала людину, тіло котрої покоїться у третьому секторі зліва. Прийди на могилу, вичисли, де ноги, і подумки скажи: «Простіть мене, 'би мене Бог простив, адже у Євангелії зазначено, що тому прощається на Небі, кому прощено на землі». Вона: «Там похоронена моя свекруха! Всю мою кровцю спила, і там спокою не дає?!» — «Як хочете, жінко», — відповідаю.

Приходить через півроку, рада така: «Як попросила прощення — спокій пішов, мов на світ народилася. І з дочкою та зятем тепер гаразди. Вагітною тоді була, благополучно родила ...»

Цвинтар з незаспокоєними душами виглядає як місце живих. Для мене найстрашніше, як туди відійду. Недарма у Євангелії є: «Вийми скалочку з свого ока, а порох у оці ближнього не пильнуй». Це мовби застереження: людино добра, старайся не мати плям на совісті, бо якщо ти з одною плямою на одежині не ідеш ні на яке торжество, то невже ти думаєш, що з однією плямою на совісті ти повернешся у Царство Світла, якщо звідти тільки за одну пляму були спущені твої прапредки — Адам і Єва. Старайсь!

А щоб вийшло оце старання, Отець Небесний у Євангелії наставляє: «Не думай про завтрашній день, дивись, чи ти гідно проживш цей, бо він може бути останнім».

Помер з плямою — Матір Божа тебе не забрала, коло гробу свого застряв. Родичі молитвами не відмили — стирчатиме там твоя душа певний час, і якщо її і далі не відмиватимуть, піде на переселення.

Християнська мораль, що іде через церкву, заперечує переселення душ, але, як на мене, з того, що я бачу, забуваючи додати: не переселяється та душа, котра жила за християнськими заповідями, була з Христом, а котра стала на узбіччі християнської моралі, а від гріхів її нащадки не омили, йде зовсім по іншій лінії.

Був такий випадок, з Глибокої, що на Буковині. Прийшов чоловік — спаралізувало дочку. На молитву показало: на такій-то поляні маячить душа жінки, яка тягне до себе дівчинку. «А чому душа на поляні?» — стараюся зрозуміти. Чоловік: «Там колись був цвинтар».

Наступний номер газети вийде 26 квітня ц.р.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

• За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
• Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
• За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

• ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23, телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.
• Рукописи не повертаємо.
• Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 521439.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311076.